

Aussi disponible en français: LA CAVALE

UITBRAAK

Berichten uit de strijd tegen de gevangenis

September 2007

Nummer 9

ADRESSEN VAN GEVANGENEN

BELGIE

Nordin Benallal
Prison de Ittre
Rue de Clabecq 100
1460 Ittre

Farid Bamouhammad
Prison de Lantin
Rue des Aubépines 2
4450 Lantin

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy

NEDERLAND

H.J. Hijnen
nr:1606654/kamer8 afd 5
P.I.Amsterdam
H.J.E. Wenckebachweg 48
1096 AN
Amsterdam

FRANKRIJK

Jann-Marc Rouillan
1829
MC Lannemezan
204 rue des Saligues,
BP 166, 65300 Lannemezan

Nathalie Ménigon
2173 J
CD Bapaume
Chemin des Anzacs,
62451 Bapaume cedex

Régis Schleicher
9897
CP Clairvaux
10310 Ville-sous-la-Ferté

Georges Cipriani
4364/1239
MC Ensisheim
49, rue de la 1ère armée,
68190 Ensisheim

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
n 191
E.P. Pinheiro de Cruz
7570 Grandola

DUITSLAND

Thomas Meyer-Falk
JVA - Zelle.3117
Schönbornstr. 32
76646 Bruchsal

Gabriël Pombo Da Silva
JVA Aachen
Krefelder Str. 251
52070 Aachen

José Fernandez Delgado
JVA Rheinbach
Aachener Stra. 47
53359 Rheinbach

ITALIE

Gregorian Garagin
Casa Circondariale
Fossombrone
via G. Leopardi, 2
61034 Fossombrone

Francesco Gioia
Carcere di Lucca
Via San Giorgio 108
55100 Lucca

Daniele Casalini
Carcere di Lucca
Via San Giorgio 108
55100 Lucca

William Frediani
Casa Circondariale
Via Maiano, 10
06049 Spoleto

Giuseppe Bonamici
c.c. San Michele
Strada Casale 50/A
15040 Alessandria

SCHOTLAND

John Bowden
6729 HMP Glenochil
King O'Muir Road
Tullibody
FK10 3AD Clackmannanshire

SPANJE

Claudio Lavazza
C.P. Teixeira - Curtis
Mod. 11
Carretera de Paradela s/n
15310 A Coruña

Hamed Hamed Belaïd
C.P. Valladolid (Villanubla)
Ctra. Adanero-Xixon km 94
47071 Villanubla - Valladolid

Giovanni Barcia
C.P. El Acebuche
Ctra. Cueva de los Ubeda, km 2,5
04071 El Albuche - Almería

Amadeu Casella Ramon
C.P. Girona
C/ Menorca 16
17005 Girona

Gilbert Ghislain
C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva

Carlos Gomez Garcia
C.P. Villabona
Finca Tabladillo Alto
33480 Villabona
Xixon

Javier Calvo Morán
C.P. de San Sebastian
Paseo Martutene N°1
20014 Donostia
Guipúzcoa

Julio Villanueva Villanueva
Cárcel de Pamplona
C/San Roque
Apdo 250
31080 Iruñez - Pamplona
Navarra

Rafael Martinez Zea
C.P. Badajoz (Módulo 4)
Carretera Olivenza, Km 7.300
06008 Badajoz

Giorgio Rodríguez
C.P. de Topas
Ctra. Nac 630, km 314
37799 Topas
Salamanca

**Francisco Javier Caramel Guil-
len**
C.P. Albolote
(Mod. Enfermería)
Crta. De Colomera km 6,5
C.P. 18220 Albolote
Granada

Alberto Jiménez Alba
C.P. Madrid 6
Apdo. 2000
C.P. 28300 Aranjuez - Madrid

Carolina Forné Roig

Rafael Tomás Gaspar
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
Barcelona

Igor Quevedo Aragai
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
MR-1 Barcelona

Joaquín Garcés Villacampa
CP Castellón
Ctra. de Alcora, km.10
12006 Castellón

September 2007 Nummer 9

Inhoud **UITBRAAK**

Belgie

- p 4 Onrust in gevangenis en asielkamp
Berichten uit de Belgische
gevangenissen
- p 5 Een week in de gevangenis van Gent
Protest tegen naaktfouilles in Leuven
- p 6 Komaf maken met Farid le Fou
- p 8 Opnieuw inval in gekraakt klooster

Duitsland

- p 9 Oproep tot internationale mobilisatie
in solidariteit met Gabriel en José
- p 10 Marco Camenisch in hongerstaking
- p 11 Drang naar opstand
- p 12 Wat is er aan de hand in Duitsland?
Over de recente repressieve slagen

Frankrijk

- p 14 In Sequedin heerst afpersing,
mishandeling en moord !
*Gevangenen uit Lille klagen hun
omstandigheden aan*
- p 16 Niet het vuurvliegje, maar de nacht
is het probleem

Schotland

- p 17 Solidariteit met John Bowden!

Griekenland

- p 18 In solidariteit met Giannis Dimitrakis
Brief van Vasilis Stergiou
- p 19 Giannis Dimitrakis veroordeeld tot
25 jaar gevangenis

Spanje

- p 20 Carol uit de gevangenis
Veroordeling van Sergio L.D.
Julio van Itoiz in de gevangenis

Italië

- p 21 De Staat is de terrorist!
Juan veroordeeld en vrijgelaten
Huiszoekingen in Bologna
- p 22 Vonnis tegen de anarchisten van Lecce
- p 23 Verklaring van Marina
- p 24 Verklaring van Salvatore
- p 27 Verklaring van Cristian

**INTERNATIONALE
SOLIDARITEITSDAG MET
GABRIEL EN JOSÉ**
p 9

DISCUSSIE-AVONDEN

BRUSSEL

jeudi 20 septembre 2007

20u Nepomuk - 171, rue de Laeken
Soirée de discussion autour du procès
des compagnons à Aachen.

GENT

Vrijdag 21 september 2007

20u 't Assez - Sparrestraat 1A
Discussie-avond naar aanleiding van het
proces van de kameraden die gevangen zit-
ten in Aken.

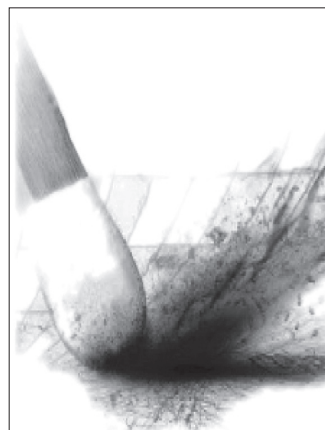
LEUVEN

zaterdag 22 september 2007

20u De Vaartkom - Vaartkom 3
Discussie-avond naar aanleiding van het
proces van de kameraden die gevangen zit-
ten in Aken.

**GIANNIS DIMITRAKIS
VEROORDEELD TOT
25 JAAR GEVANGENIS**
p 19

**VONNIS TEGEN
ANARCHISTEN IN LECCE**
p 22

ANARCHIST BLACK CROSS ANTWERPEN

Postbus 67
2018 Antwerpen 14
België
abc.antwerpen@gmail.com
reknr 000 - 3244460 - 04

ANARCHIST BLACK CROSS GENT

Postbus 40
9000 Gent 2
België
abc_gent@yahoo.com
reknr 001 - 3364945 - 91

Berichten uit de gevangenis

Na de ontsnapping uit de gevangenis van Dendermonde van augustus 2006 trekt de Regie der Gebouwen (onder leiding van de Minister van Financiën) 14 miljoen euro uit voor de beveiliging van gevangenis. Sindsdien vergadert elke maand een uitgebreid kernkabinet van de regering over de evolutie van de beveiligingswerken aan de gevangenis. Er gaan stemmen op om een federaal Agentschap op te zetten die de gevangenis beheert. Deze moet "soepeler optreden dan een logge administratie".

2/07 Brugge – De cipiers gaan in staking omdat ze zich onveilig voelen. In maart 2007 vielen 2 bommen op de omheining aan de achterkant van de gevangenis van Brugge waardoor deze tegen de grond ligt. Door een blikseminslag in de controlekamer enkele maanden later werken de bewegingsradars en de camera's ook niet meer. Eind juni werd een cipier aangevallen en kon deze geen alarm slaan door de elektronische panne. Na overleg tussen vakbonden en directie komen ze tot een akkoord: gedurende 2 weken worden alle extra's voor de gevangenen ingetrokken (extra wandelingen, minder ateliers en geen ontspanning meer). Daarna krijgen alle cipiers een nieuw zakalarm. Tot acht maal toe voerde het penitentiair personeel in Brugge het voorbije jaar actie.

4/07 – Tony van Parijs (CD&V) dringt aan op de bouw van 1200 extra gevangeniszellen, extra prestatieplaatsen voor werkstraffen en bijkomende justitie-assistenten die veroordeelden met een werkstraf moeten controleren. Uiteindelijk raken alle politieke partijen het erover eens dat er 1500 extra cellen moeten bijkomen.

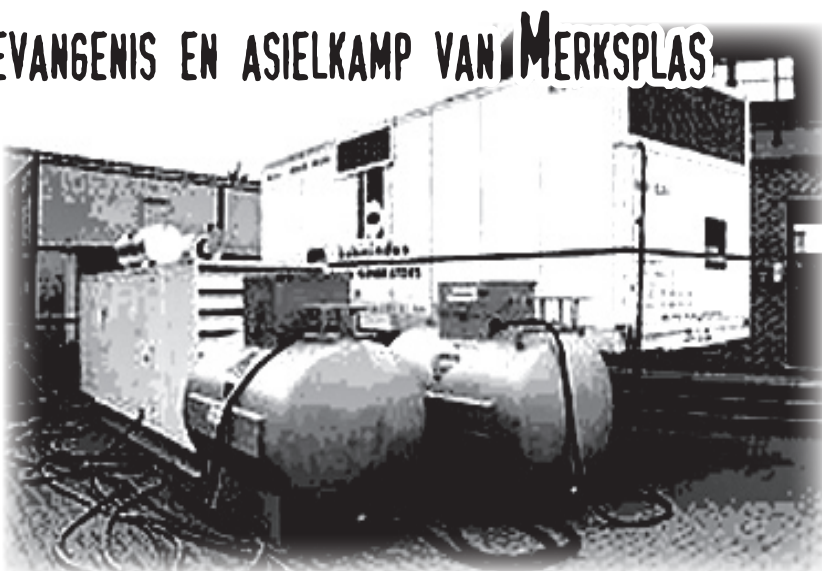
5/07 – Een groep Albanezen (de Albanese Security Clan) hackt de website van de politiezone Rupel. Ze kondigen de ontsnapping van Kaplan Murat aan. Daaronder "On baise la

ONRUST IN GEVANGENIS EN ASIELKAMP VAN MERKSPLAS

OP 11 JULI komt het tot een confrontatie tussen cipiers en een groep van veertig gevangenen in de gevangenis van Merksplas. De cipiers klagen achteraf over de aanhoudende doodsb bedreigingen aan hun adres. Twee weken eerder beschuldigden een aantal gevangenen een cipier van mishandeling. De directie schaarde zich achter de cipier en beweerde dat de gevangene zichzelf had verminkt. Dit schoot verschillende gevangenen in het verkeerde keelgat. De cipiers eisen de overplaatsing van 11 zogenaamde onruststokers. De directeur-generaal van het gevangeniswezen Hans Meurisse vraagt enkele dagen tijd om 'geschikte' gevangenis te vinden om zo nieuwe stakingen te verhinderen.

Op 14 juli gaan de cipiers van Merksplas in staking om hun eis tot onmiddellijke overplaatsing van 11 gevangenen kracht bij te zetten. De politie neemt hun taak over en plaatst 10 gevangenen meteen in de isolatiecel. Twee dagen later worden de 10 gevangenen overgeplaatst. Vanaf 1 augustus wordt er ook een 'intern overlegplatform' opgericht om de werking te optimaliseren.

De omheining rondom de gevangenis van Brugge bleek niet bestand tegen het geweld van de natuur. Ook de bewegingsdetectoren en de camera's aan de hekken en muren werken al geruime tijd niet meer.

Op 30 juli ontploft een elektriciteitskast aan het asielkamp van Merksplas. Een deel van Merksplas blijft een uur zonder stroom. In het kamp zelf is er een dag lang geen elektriciteit. Verschillende groepen gevangenen voeren protest. (In het asielkamp wordt alles ingedeeld volgens groepen). Een groep weigert te gaan slapen. De dag erop weigert een groep gevangenen naar buiten te gaan voor de wandeling en tegelijkertijd bezet een andere groep de binnenplaats. Volgens de directrice Lucie Thuwis is "het protest een uitloper van het uitwijzingsbeleid waar veel om te doen is". Rond dat moment was bekend geraakt dat een uitwijzingspoging van een jong meisje en haar moeder bijzonder gewelddadig was verlopen. Twee noodgeneratoren moeten de gebouwen de volgende weken voorzien van elektriciteit. Ook de gevangenis aan de overkant van het asielkamp ervaart problemen met de elektriciteit.

EEN WEEK IN DE GEVANGENIS VAN GENT

OP 16 JULI wordt een gevangene naar de bezoekszaal geroepen, maar treft daar tot zijn grote verbazing niemand aan. Wanneer hij om uitleg vraagt, krijgt hij als enig antwoord: "dat is uw probleem". Dit gebeurde 4 keer op één week tijd. OP 17 JULI snijdt een gevangene zijn polsen open, samen met de binnenkant van zijn ellebogen en zijn kniën. Hij leeft nog. Heel zijn cel ligt vol bloed. De fatikken moeten zijn cel opkuisen. Eén van hen weigert en zegt dat hij niet in een godverdoms slachthuis werkt. Uiteindelijk kuist hij de cel toch op, omdat hij weet dat een andere gevangene het toch zal moeten doen in zijn plaats.

OP 18 JULI probeert een gevangene zich te verhangen. Vier dagen voordien was hij in hongerstaking gegaan, omdat hij volgens hem onterecht opgesloten zit. Er komt geen dokter langs. In plaats daarvan smijten ze hem in de isolatiecel.

OP 27 JULI laat een cipier weten aan een gevangene dat hij zijn werk als fatik een maand lang kwijt is, omdat hij had gepraat tegen iemand die op strikt zit.

[Op basis van enkele getuigenissen uit de gevangenis van Gent stelden we dit overzicht samen. Dit gebeurde allemaal op één vleugel van de gevangenis.]

justice, la police et la Belgique; sale race de merde". Kaplan werd van de gevangenis van Ittre overgeplaatst naar die van Nivelles.

5/07 – Zakaria Elaagbani (22), de vemeende verantwoordelijke voor de ontsnapping van 28 gevangenen uit de gevangenis van Dendermonde in augustus 2006 wordt in Toulouse, Frankrijk opgepakt. Hij opende toen 160 cellen met de sleutel van een gegijzelde cipier. Slechts 26 gevangenen volgden hem naar de vrijheid. België vraagt om zijn uitlevering. Hier werd hij midden juni veroordeeld tot 10 jaar cel voor enkele carjackings en gewapende diefstallen. Voor de gijzeling van enkele cipiers (voor zijn ontsnapping) zal hij nog moeten verschijnen voor de rechtbank. Van de 28 gevangenen die konden ontsnappen, zijn slechts 8 nog steeds voortvluchtig.

6/07 Lantin – Farid Bamouhammad raakt slaags met twee cipiers. Ze worden naar het ziekenhuis overgebracht. Farid wordt gedurende ruim twee weken in strenge isolatie gehouden. De cipiers dienen een stakingsaanzegging in met de eis tot overplaatsing. Farid wordt daarop naar het isolatiekwartier van de gevangenis van Brugge overgebracht voor een dresseringskuur. Daar wordt hij in volledige afzondering gehouden en mag hij enkel geboeid zijn cel verlaten. Een maand later wordt hij opnieuw naar Lantin overgeplaatst. Zie artikel p. 6-7.

11/07 Merksplas – De krant meldt 'incidenten' tussen de cipiers en een groep van veertig gevangenen. De cipiers eisen de overplaatsing van 11 zogenaamde onruststokers.

13/07 Brugge – De cipiers eisen dat de directie de opschorting van 'extra-activiteiten' voor gevangenen verlengd tot 6 augustus.

14/07 Merksplas – Om hun eis tot onmiddellijke overplaatsing van 11 gevangenen kracht bij te zetten, gaan de cipiers van Merksplas in staking. De po-

PROTEST TEGEN NAAKTFOUILLES IN LEUVEN-CENTRAAL

Op 24 mei 2007 dienden 59 gevangenen uit Leuven Centraal een collectieve klacht in tegen de gevangenisdirecteur Guido Verschueren en tegen de minster van Justitie, Laurette Onkelinx. Zij verzetten zich tegen de systematische naaktfouilles bij elke terugkeer naar de gevangenis of na elk bezoek. De naaktfouilles zijn een krachtig wapen die de cipiers ter beschikking hebben om de gevangenen te vernederen, om hun totale macht over hen tentoon te spreiden. De gevangenen beriepen zich op de basiswet die begin januari dit jaar in voegen trad. Volgens die wet zijn systematische naaktfouilles verboden, maar cipiers hebben zich nooit aan die regel gehouden. Op 17 juli viel de beslissing van de rechter. De systematische naaktfouilles zijn nu formeel verboden in Leuven Centraal, maar de rechter liet al meteen een achterdeurtje open voor de cipiers en de directie. Als de naaktfouilles nu individueel gemotiveerd worden en passen in een bepaald onderzoek (bijv. naar drugs) zijn ze wel toegelaten.

litie neemt hun taak over en plaatst 10 gevangenen meteen in de isolatiecel. Twee dagen later worden de 10 gevangenen overgeplaatst.

16/7 Lantin – Twee gevangenen sterven aan een overdosis heroïne. Twee dagen later volgt een uitgebreide fouille in de bezookruimte. Alle gevangenen en hun bezoekers worden gecontroleerd.

17/7 Leuven – De 59 gevangenen uit Leuven Centraal die een rechtszaak hadden aangespannen tegen de gevangenisdirecteur en de minister van Justitie omwille van de systematische naaktfouilles krijgen gelijk van de rechter. De naaktfouilles moeten van nu af aan individueel gemotiveerd en gericht zijn in Leuven Centraal.

28/7 Hasselt – Twee jaar na de opening van de nieuwe gevangenis in Hasselt blijkt dat er giftige schimmels in de lucht hangen. Eén cipier werd daar al ernstig ziek van.

30/7 Merksplas – Een elektriciteitskast ontploft aan het asielkamp in Merksplas. Een deel van Merksplas blijft een uur zonder stroom. In het kamp zelf is er een dag lang geen elektriciteit. Verschillende groepen gevangenen voeren protest.

Eind juli Wondelgem – In het voorjaar van 2008 beginnen de werken voor een psychiatrische gevangenis aan de Wondelgemse Meersen (bij Gent). Daar zullen eind 2009 270 psychiatrische patiënten worden opgesloten die een misdaad hebben begaan. Vijf ingenieursbureau's (uit België en Nederland) werkten samen om het ontwerp uit te tekenen. Twee daarvan (Abscis en Derveaux) hebben hun zetel in Gent. De Regie der Gebouwen neemt de bouw van de gevangenis voor haar rekening.

2/08 Doornik – Twee gevangenen gijzelen een cipier en eisen hem de gevangenisdeuren te openen. Ze ontsnappen uit de gevangenis maar worden na een vechtpartij met de politie in het centrum van Doornik opnieuw ingerekend.

Op 23 juli 2007 werd Farid Bamouhammad overgeplaatst naar de gevangenis van Brugge. Ze hadden een speciale isoleercel voor hem gemaakt: drie metalen celdeuren, licht altijd aan, een emmer als toilet en een klein tralievenstertje.

Midden augustus werd Farid opnieuw overgeplaatst naar de gevangenis van Lantin. Hij zit daar in het isolatiecomplex Blok U. Andere gevangenen ziet hij nog steeds niet.

In het vorige nummer van Uitbraak publiceerden we een uittreksel uit zijn manuscript. In februari zal het manuscript als boek worden uitgegeven.

In juli verschenen rondom de gevangenis van Lantin affiches die het gevangenisregime aanklaagden. Tevens werd er een pamflet verspreid dat de situatie van Farid aanklaagt. De tekst daarvan vind je hiernaast. Het pamflet lokte heel wat reacties uit, waaronder van enkele oprechte en fiere cipiers.

KOMAF MAKEN MET FARID LE FOU

Farid is niet gek - Het zou geschift zijn om deze zieke realiteit te aanvaarden!

FARID BAMOUHAMMAD werd op maandag 23 juli overgeplaatst naar de gevangenis van Brugge. Dat gebeurde nadat de cipiers in Lantin staakten (zo mocht de advocaat van Farid niet binnen) en daarna een stakingsaanzegging indienden en zo zijn overplaatsing eisen. Dat doen cipiers bijna systematisch en zo werd Farid het voorbije jaar van gevangenis naar gevangenis gesleurd.

Cachot, bezoek achter glas, TV wegnemen, allerhande druk uitoefenen...Het gevangenisstelsel zet alles in werking om de weinige rebellen die overblijven te doen plooien.

Maar wanneer mensen zoals Farid blijven standhouden, gaan ze een stapje verder: hij wordt voortdurend in de boeien geslagen (soms zowel handen als voeten) en ze dreigen ermee hem injecties in te spuiten waardoor hij echt 'gek' zal worden...

En dan schakelen ze de media in om dit 'uitzonderlijk' regime te rechtvaardigen door hem voor gek te laten doorgaan.

'Farid le fou' hier 'Farid le fou' daar. Naast de meer traditionele sancties maakt dat mensen kapot die de regels van de gevangenis weigeren en zo trachten ze hun volledige overgave te bekomen...

Het lijkt erop dat het gevangenisbestuur komaf wil maken met 'Farid le fou'. Wij ook, maar wel op een andere manier.

Farid zou dus gek zijn....

Gek om de drugs (gretig uitgedeeld in de gevangenis) niet te aanvaarden om de woede te vergeten en te kalmeren die in hem borrelt

Gek om niet te aanvaarden opgesloten te zijn en zo nauwelijks zijn dochttertje mag zien

Gek om zijn bek niet te houden wanneer hij of andere mensen door arrogante en minachtende cipiers aangepakt worden

Gek om te blijven vechten (zelfs fysiek als het nodig is) ook al kent hij de repressie die volgt op rebellie in de gevangenis: cachot, zware afranseling, afschaffing van bezoek of bezoek achter glas, 24u opsluiting op cel, ...

Gek om de opsluiting, de gevangenis, haar pesten, haar verkleuring te weigeren en de horror van een kloteleven doorgebracht in een rotte cel, opgesloten achter tralies.

Volgens ons zou het pas geschift zijn om je neer te leggen bij de voortdurende controle op onze levens. Om zonder meer de horror te aanvaarden die ze ons zowel binnen als buiten de gevangenis willen opleggen.

Farid Bamouhammad werd de laatste maanden voortdurend door het slijk gehaald door de media. De cipiers van de gevangenis van Doornik, Gent, Brugge, Arlon en Lantin maakten daar handig gebruik van en dreigden keer op keer met een staking als Farid niet opnieuw zou overgeplaatst worden. Bij elke overplaatsing belandt hij opnieuw in het cachot. In Gent hielden ze hem de hele tijd gehandboeid vast. Tot voor kort zat hij in het beruchte isolatiekwartier Blok U van Lantin opgesloten. Daar mocht hij niet buiten zijn cel komen zonder handboeien. Een douche moest hij nemen met boeien in een rolstoel. De weinige momenten in de buitenlucht moest hij alleen doorbrengen in een kooi. Die situatie was onhoudbaar.

Op een dag kon hij zijn woede niet meer inhouden en had hij een aanvaring met enkele cipiers. Toen belandde hij voor 9 dagen in het cachot waar hij permanent met handen en voeten werd vastgebonden. Een psychiater bezocht hem op vraag van de Minister van Justitie en kwam peilen hoe het met zijn "geestesgesteldheid" zat. Dat maakte de maandenlange dreigementen van de cipiers dat ze hem zouden inspuiten met injecties en een plant van hem zouden maken meteen wat tastbaarder.

Maandag 23 juli werd hij naar de gevangenis van Brugge gebracht. De gevangenis van Brugge heeft ook een speciaal isolatiekwartier dat gemaakt is om "het gedrag van gevangenen te stabiliseren via een permanent bijzonder strikt regime". Dat voorspelt alvast niet veel goeds voor Farid...De cipiers van Brugge hebben al meteen laten weten dat ze zijn komst niet wensen en hebben al afgesproken met de vakbonden dat hij slechts een maand in Brugge zal blijven en nadien weer overgeplaatst zal worden. De cipiers met hun vakbonden hebben enorm veel macht en kunnen dus doen wat ze willen. Niemand staat stil bij wat het betekent voor Farid en zijn familie om voortdurend heen en weer gebracht te worden, voortdurend van cel te moeten veranderen en elke keer geconfronteerd te worden met een regimeverandering, die meestal van kwaad naar erger gaat.

De media ondersteunen de cipiers in hun geblaat en schilderen hem af als grote geweldenaar, de gevaarlijke gijzelnemer en moordenaar. Ze vertellen er wel niet bij dat die gijzelneming een wanhopige poging was om bezoeksrecht over zijn dochtertje te krijgen en dat de man die hij doodde de verkrachter van zijn vrouw was. Farid is allerm minst het monster dat ze ons willen voorhouden. Ze moeten dat monster creëren om zijn voortdurend isolatieregime te kunnen rechtvaardigen.

Het gevangenisbestuur is vastberaden om al haar middelen in werking te stellen om de weinige rebellen die overblijven te breken. Het is hoog tijd dat ze dit niet zonder meer kan doen. De stilte breken is een eerste stap. Het is aan ons om de weg verder te zetten.

FARID IS NIET GEK, HIJ WEIGERT ZICH OVER TE GEVEN
WIJ STAAN AAN DE ZIJDE VAN FARID EN ZIJN GEVECHT
STOP DE PERMANENTE BOEIEN!

Weg met de gevangenis en haar wereld!

[Pamflet verspreid in juli 2007]

Ook ben ik eens bedreigd geweest door Farid le fou. Ik had aan een gevangene gezegd dat zijn kledij niet reglementair was voor de wandeling – zonder hem zijn recht op de wandeling te ontfangen (ja, wij zijn geen honden zoals velen willen doen geloven). Farid heeft zich ermee gemoeid, gewoon, kwestie van zijn duit in het zakje te doen.

27 juli 2007, Niemand op <http://lille.indymedia.org>

Ik stond in twee gevangenissen tegenover Bamouhammad, en ik verzeker u dat het één van de moeilijkste gevangenen is om te beheren. Hij probeert altijd meer te krijgen dan toegelaten is en als dat geweigerd wordt, paf, dan is het ruzie en confrontatie! We zijn toch niet daar om uitgescholden te worden!

27 juli 2007, Anoniem op <http://lille.indymedia.org>

En elk geval lijkt mij dat een deftige correctie van dit soort relschopper in onze instellingen hem geen kwaad zou doen! Dit artikel is ziekmakend. Je merkt direct dat de auteur geen sleutelbos heeft en de celdeur voor dit soort banelingen niet moet opendoen.

28 juli 2007, Een bewaker die er fier op is op <http://lille.indymedia.org>

Ik ben zelf ooit eens verwond door een gevangene ben 10 maanden werkonbekwaam geweest. Dat allemaal omdat die meneer (als we hem zo mogen noemen) die ik voor de eerste keer zag beslist had om penitentiare beampten in elkaar te rammen en niet cipiers zoals jullie de gewoonte hebben ons te noemen, menen schrijvertjes.

27 juli 2007, Een fiere bewaker, op <http://lille.indymedia.org>

2/08 Antwerpen – Een gevluchte gevangene uit de Begijnestraat kondigt zijn plan aan om de gevangensmuren op te blazen. Hij keerde enkele maanden geleden niet terug van zijn verlof, maar werd onlangs opnieuw gearresteerd.

1/09 Hasselt – Twee groepen van zes Oost-Europeanen raken slaags met elkaar. De cipiers haasten zich om te beweren dat er wapens werden binnengesmokkeld en dat dat mogelijk is omdat zij niet meer mogen naakt fouilleren. Begin januari werd de cipiers de macht ontgenomen om willekeurig en ongemotiveerd naaktfouilles uit te voeren op gevangenen. Sindsdien grijpen ze elk incident aan om die macht terug te eisen.

12/09 Brussel – Tijdens zijn proces voor de politierechtbank probeert een gevangene uit Doornik te ontsnappen. Hij springt door het raam op de tweede verdieping. Hij werd gevat en zijn toestand wordt omschreven als 'kritiek'. Hij riskeert verlamming.

12/09 Antwerpen – Na een bommelding worden twee gerechtsgebouwen drie uur lang ontruimd. De bommelding veroorzaakte eveneens serieuze verkeersproblemen. In de pers worden linken gelegd met de start van het proces in beroep tegen de DHKC. Twee dagen later volgde opnieuw een bommelding, waardoor het justitiepaleis opnieuw ontruimd.

13/09 Dendermonde – Hoewel het gemeentebestuur aanvaard heeft om er in de omgeving van de toekomstige nieuwe gevangenis voor te zorgen dat de omwonenden geen 'last' (o.a. verkeer) hebben, blijft het buurtcomité bij haar uitgangspunt: geen nieuwe gevangenis in hun wijk.

15/09 Vottem – Tijdens een bijeenkomst van het Collectief van verzet tegen gesloten centra (CRACPE) zijn zes mensen ontsnapt uit het gesloten centrum van Vottem. Vier personen werden meteen gearresteerd. Een persoon moest in het ziekenhuis opgenomen worden voor een chirurgische ingreep.

Op 5 juni 2007 viel de politie binnen in een kraakpand in Antwerpen. Het kloostercomplex wordt al drie jaar lang bezet.

Na de inval regende het persverklaringen. Eerst van de nieuwe eigenaar, de Antwerpse Provincie, die bevestigde dat ze in de zomermaanden het 'rovershol' zullen ontruimen. Daarna volgden de verklaring van het Parket, waarin vage toespelingen werden gemaakt op inbrekersbenden die het klooster zouden gebruiken als schuilplaats. Daarenboven beweerde het gerecht tijdens de inval bewijzen te hebben gevonden dat een gevangene die in augustus 2006 ontsnapte uit de gevangenis van Dendermonde (tijdens de collectieve uitbraak) in het klooster spullen van overvallen en inbraken zou hebben achtergelaten.

Op 7 augustus 2007 viel het gerecht voor een tweede maal binnen in het gekraakte kloostercomplex. Drie mensen werden aangehouden en opgesloten in de gevangenis. Twee worden een maand later vrijgelaten.

OPNIEUW INVAL IN GEKRAAKT KLOOSTER

7 AUGUSTUS 2007, 4 uur s'middags. Amper twee maanden na de vorige inval in het gekraakte klooster in de Ploegstraat in Antwerpen vond het gerecht het nodig om weer een onverwacht en ongewenst bezoek te brengen. Op de voor hen zo eigengereide wijze verschaften zo'n dertigtal huurlingen van de Staat, een gecoördineerd amalgaam van de lokale politie en de meer gespecialiseerde gerechtelijke politie, zich toegang tot het complex.

Blijkbaar hadden ze de opdracht gekregen van een Antwerps onderzoeksrechter om uit te vinden of er zich nu in het klooster werkelijk een dievenbende schuilhoudt. En ook nu weer, net zoals vorige keer, werden de niet-Belgen gevisieerd. Een niet-geüniformeerde flik alludeerde zelfs dat de krakers: "de volgende keer maar beter uitkijken wie ze in huis nemen, want met die Oost-Europeanen en Algerijnen weet je maar nooit". Racistisch gezwets dat in de praktijk werd omgezet door zeker één iemand mee te pakken die niet de juiste papieren had. Uiteraard konden ze het ook niet laten om van de gelegenheid gebruik te maken om de woonvertrekken van de anarchisten eens van dichterbij te bekijken.

Bij deze willen we verklaren dat deze zoveelste vorm van intimidatie en provocatie ons niet verbaasd. Als tegenstanders van elke Staatsstructuur weten we dat repressie ons deel kan zijn, maar dat kan ons enkel meer vastberaden maken in onze strijd die we voeren tegen elke vorm van onderdrukking.

In deze bouwen we affiniteit en vertrouwen op met diegenen die alle conformiteit aan hun laars lappen. En het doet er vooral niet toe waar mensen vandaan komen en hoe ze zich trachten te voorzien in hun levensonderhoud. En ja, ook al is dit door onteigening.

Laat de Staat zijn waakhonden maar bespieden, controleren, ficheren, uitdagen, wegnemen, uitschakelen van diegenen die zich weigeren aan te passen. Steeds zullen ze haarden van verzet op hun moordend pad tegenkomen.

Waar wachten we nog op...?

Enkele medeplichtigen
8 augustus 2007

GABRIEL IN HONGERSTAKING

Beste kameraden,

Aangezien ik Solidariteit opvat als een daad van Wederzijdse Hulp tussen revolutionairen en sociale rebellen en niet als een verdeling van taken en activiteiten tussen enerzijds een passief en toekijkend publiek en anderzijds een actief en militant deel, vervoeg ik tot de internationale Solidariteitsdagen met een hongerstaking van 16 tot 29 september. Hiermee onderschrijf ik volledig het voorstel van de kameraden buiten en dat wat de kameraad Marco Camenisch schreef in zijn communiqué.

Omdat het enige wat ons overblijft om te vechten, in deze omstandigheden van isolatie en uitroeijing, onze idealen en onze lichamen zijn, zetten we beide in om de

sociaalfascistische Staat te tonen dat zij en enkel zij de terroristen zijn.

Voorwaarts en moed kameraden! Neem deel aan het plezier van de agitatie en de subversie!
Geen gedelegeerden, niets delegeren;
directe actie en sociale revolutie!
Leve de anarchie !

Gabriel Pombo da Silva
Uitroeijingscentrum Aken
14 september 2007

*Ze zoeken schuldigen,
wij zijn niet onschuldig...*

OP 29 SEPTEMBER 2007 is het twee jaar geleden dat Gabriel Pombo da Silva, José Fernandez Delgado, Bart de Geeter en Begoña Pombo da Silva in Aken veroordeeld werden. Ze werden gearresteerd na een poging om aan een politiecontrole te ontsnappen. Zowel Gabriel als José waren op de vlucht.

Begoña kreeg een voorwaardelijke straf. De drie andere kameraden werden veroordeeld tot effectieve gevangenisstraffen. Bart werd in januari 2007 vrijgelaten. Gabriel en José, die veroordeeld werden tot respectievelijk 14 en 13 jaar gevangenis, zitten nog steeds in de kerkers van de Duitse Staat.

Door hen weg te steken achter de grijze muren die alles vertellen over de realiteit waarin we leven, hoopt de Staat dat wij hen vergeten. Drie jaren zijn nu al voorbijgegaan en wij zien alleen maar meer redenen om onze solidariteit aan te scherpen. Niet alleen omdat Gabriel en José nog steeds in de gevangenis zitten, niet alleen omdat zij dagelijks de confrontatie aangaan met het gevangenisstelsel en haar cipiers, maar vooral omdat ook wij, net als hen, vechten tegen de gevangenis en haar wereld. Omdat ook wij, net als hen, nooit de smaak voor vrijheid zullen loslaten. Omdat ook wij, net als hen, blijven kiezen voor de confrontatie met de overheersing in al haar facetten.

Dat is onze solidariteit... een medeplichtigheid die zich vertaalt in het blijven verspreiden van de revolutie. En daarom is solidariteit voor ons geen plicht en beperkt ze zich niet tot loutere steun, want ze maakt volledig deel uit van ons bestaan als anarchisten en van het opstandig project dat we delen.

Voor de anarchie

[Inleiding van een brochure die verspreid werd naar aanleiding van de internationale solidariteitsdag]

OPROEP TOT INTERNATIONALE MOBILISATIE IN SOLIDARITEIT MET GABRIEL EN JOSÉ

29 SEPTEMBER 2007

In de gevangenis is tijd verlangen. Het is wachten. Wachten op iets dat het wachten doorbreekt. Het is wachten op leven. Iets dat je doet voelen. Iets dat je inspireert. Iets dat je verder brengt ondanks de sleurende routine, ondanks de dode omgeving. Het is wachten en zoeken naar een bevestiging van je mens zijn, daar waar de gevangenis je kapot wilt maken, je wilt onderwerpen,... je resocialiseren. Het is daar waar je hun leugens en hypocrisie door je onmacht voelt snijden. Het is daar waar het doek van het spektakel valt en de knuppel tastbaar wordt. Die knuppel die we allemaal kennen maar niet altijd zien of willen zien.

OG IN OOG met dit geweld staan José en Gabriel al meer dan 20 jaar, waarvan al meer dan 3 jaar in Duitsland. Nu is het bijna 2 jaar geleden dat de straffen van respectievelijk 14 en 13 jaar werden uitgesproken. Zware straffen voor een vlucht van meer gevangenschap door middel van een kortstondige gijzeling tijdens een achtervolging door de politie. Beiden waren een paar maanden voordien na 20 jaar gevangenschap in de kerkers van de Spaanse staat tijdens een penitentiair verlovingsvlucht. Beiden wilden vrij zijn en de strijd die ze binnen gevoerd hadden eindelijk buiten verder zetten. Beiden zijn ondanks jaren lang verblijf in het beruchte FIES isolatieregime de anarchistische strijd en haar principes trouw gebleven en moeten daarvoor met nog meer gevangenis boeten, nu in de Duitse staat. De rechters hebben uiteraard niet geluisterd naar hun geschiedenis, ze gebruikten het alleen als argument tegen hen. Ze werden gestraft omdat ze anarchisten zijn en dat mogen we niet vergeten.

Ondertussen ondergaan ze een regime van permanente controle. José heeft ondertussen al 4 gevangenisstraffen doorlopen en moet regelmatig verstrengde maatregelen ondergaan. Na een reeks van pesterijen en conflicten met de gevangenisdirectie mag hij sinds 3 maanden alleen nog bezoek achter glas krijgen. Dit was oorspronke-

lijk een maatregel van 3 maanden nadat er hasj bij hem gevonden werd na een bezoek. Onlangs werd dit echter als permanente "veiligheidsmaatregel" ingevoerd door de directie. José weigert bezoek te krijgen achter glas. Er worden gerechtelijke stappen ondernomen maar die kunnen lang aanslepen. Voor Gabriel verloopt zijn verblijf in de gevangenis gelijkaardig. Hij beschrijft zijn regime als "...lijkt op de FIES (en in sommige opzichten zelfs erger)."

We roepen op tot een internationale mobilisatie in solidariteit met José en Gabriel en met alle andere gevangenen in strijd. Op 29 september is er een manifestatie gepland aan de gevangenis van Rheinbach en Aachen in Duitsland. We roepen op om aanwezig te zijn, maar het is aan de kameraden in de straat om hun solidariteit te uiten hoe zij dat opportuun achten. We mogen onze gevangenen niet vergeten. We kunnen onze verschillen hebben maar we mogen nooit vergeten waarvoor we staan.

Tegen opsluiting en uitsluiting.
Voor de internationale solidariteit.
Voor de anarchie.

[Meer info over het proces, het FIES-regime,... is te vinden op www.escapeintorebellion.info]

MARCO CAMENISCH IN HONGERSTAKING

In solidariteit met Gabriel en José

ALS REVOLUTIONAIR, ECO-ANARCHISTISCH GEVANGENE zou ik van 16 tot 29 september, door middel van een symbolische actie (een hongerstaking) mijn solidariteit willen uitdrukken met de internationale solidariteitsmobilisatie met de Spaanse revolutionaire anarchisten José en Gabriël en alle strijdbare gevangenen op 29 september voor de gevangenen van Rheinbach en Aachen, Duitsland. Op die manier wil ik wederom uitdrukking geven aan mijn solidariteit met alle strijdende gevangenen en meer bijzonder de revolutionaire gevangenen en met alle mensen die zich levendig verzetten en rebels leven. Meer informatie over dit initiatief en over het proces en de gevangenisstrijd van bovengenoemde kameraden vind je op www.escapeintorebellion.info.

Dit initiatief kadert vanzelfsprekend in de internationale en tendensoverstijgende sociaalrevolutionaire strijd tegen de steeds scherpere, moordende en spectaculair-leugenachtige (zie bvb. De campagne tegen de RAF in Duitland) terreur van de repressie. Het is ook een zowel binnen als buiten gevoerde strijd voor de vrijlating van revolutionaire gevangenen, zieke gevangenen, langgestraften, de (bvb. Palestijnse) gevangen kinderen en vrouwen, tegen isolatie en folter. Dat betekent ook: strijd tegen de doodstraf, vermits het geheel, net zoals de gevangenzetting, de opsluiting, deportatie en vervolging (bvb. Het botweg nazifascistische en racistisch verkondigde vreemdelingen- en deportatiebeleid in Zwitserland) eigenlijke vormen zijn van staatsterroristische en institutionele folter, doodstraf en massamoord als onderdeel van de algemene binnen- en buitenlandse imperialistische oorlog.

Deze strijd moet natuurlijk begrepen worden als een eerste stap naar de afschaffing van alle gevangenen, van alle heerschappij, van alle uitbuiting en moet revolutionair en radicaal gevoerd worden, waarbij de op zich reformistische delen en doelen en het beroep op 'verworvenheden' van de strijden van onderuit en op beschaving (bvb. Grondwet, mensenrechten en pacifistische methoden) niet als strategische maar als zuiver tactische middelen, methoden en doelen begrepen moeten worden.

Zich voor mensen- en andere 'rechten' als strategisch middel en doel inzetten, betekent dat men de 'regelconstructies' van de heerschappij, de beschaving en het kapitaal niet goed doorgelezen heeft, vermits zelfs de centrale punten, zoals 'recht op leven' of 'verbod op dwangarbeid', door hun uitzonderingen (nl. Geen recht op leven voor opstandigen en geen verbod op dwangarbeid voor 'veroordeelde misdadigers') van meet af aan herleid worden tot onvermogen, opportunistische en willekeurige instrumenten ter rechtvaardiging van de heerschappij en de uitbuiting.

In deze strijd moeten we ons ook altijd onmiddellijk de beschavingskritische vraag stellen naar de staalharde en onoplosbare eenheid tussen oorlog, technologie en uitbuiting. Deze eenheid kan, in al haar uitdrukkingsvormen (terreur, staat, autoritarisme, kolonialisme, imperialisme, controle, patriarchaat, antropocentrisme, seksisme, racisme enz.), slechts als geheel bestreden, opgelost en uiteindelijk afgeschaft worden.

Slechts door de afschaffing van dit geheel kan de grondige en alomvattende vernietiging van het leven, van de grondslag van het leven en uiteindelijk van de planeet zelf tegengehouden worden. Dan pas kan er ruimte geschapen worden voor het overleven, voor het leven, voor de wederopbouw van samenlevingen, waarin de onderdrukking, de uitbuiting en de vernietiging het wezen van de mens niet langer onoplosbaar brandmerken en niet langer als basisregels voor het samenleven gelden.

Deze processen en situaties worden als 'vooruitgang' verpatst en ook door ons in groten getale met bevrijding verward. Beschaving en technologie zijn wezenlijk in al hun vormen en processen in het beste geval schijnbare vormen van bevrijding. Alsmear duidelijker en brutaler zijn het onbedekte vormen van dwang, dwang tot conformisme, beknotting, afhankelijkheid en controle. Het is de weg naar de totale en veralgemeende vernietiging van de planeet, de zelfvernietiging dus!

Laat ons nooit vergeten wat de heersers ons altijd weer doen vergeten: macht over andermans leven, over ander leven en over de natuur is slavernij en heerschappij! Vrijheid is macht over zichzelf en oorspronkelijk werd aan ons en alle wezens een vruchteloos en ontembaar leven gegeven!

De enige manier om de eigen vrijheid opnieuw te verwerven, bestaat erin voor de vrijheid van alle wezens te strijden!

Marco Camenisch

september 2007, vanuit het christelijke, sociaal-democratische mensenrechtenconforme dwangarbeidskamp Pöschwitz, Regensdorf, Zwitserland.

29 SEPTEMBER 2007
Internationale Solidariteitsdag

Betoging in solidariteit met Gabriel en José

TEGEN ALLE GEVANGENISSEN
VRIJHEID VOOR ALLEN

12u
Gevangenis Rheinbach
Aachenerstrasse 47

16u
Gevangenis Aachen
Krefelderstrasse 251

IN DE GEVANGENIS is tijd verlangen. Het is wachten. Wachten op iets dat het wachten doorbreekt. Het is wachten op leven. Iets dat je doet voelen. Iets dat je inspireert. Iets dat je verder brengt ondanks de sleurende routine, ondanks de dode omgeving. Het is wachten en zoeken naar een bevestiging van je mens-zijn, daar waar de gevangenis je kapot wilt maken, je wilt onderwerpen, ... je resocialiseren. Het is daar waar je hun leugens en hypocrisie door je onmacht voelt snijden. Het is daar waar het doek van het spektakel valt en de knuppel tastbaar wordt. De knuppel die we allemaal kennen maar niet altijd zien of willen zien.

Voor de anarchie

DRANG NAAR OPSTAND

*Wij zijn deel van de revolte...
laten we de revolte uitbreiden.*

ZELFS DE VERDEDIGERS van dit systeem hebben het de laatste tijd alsmaar moeilijker gekregen om te doen alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Tijdens de revolte in november 2005 in Frankrijk en de blijvende agitatie die erop volgde zijn heel wat etterbuilen van de overheersing opengebarsten. Niet veel later zagen we een eerste brandende gevangenis in België waarop een jaar van agitatie en revolte binnen en buiten de grijze muren van dit kleine landje volgde. Sporadisch werd de revolte in de straat heel zichtbaar: gemaskerden die enkele dagen lang in Brussel hun woede om de moord op Fayçal in de gevangenis van Vorst toonden, de meerdere politiekantoren en overheidsgebouwen die in Charleroi in vuur en vlam stonden, de nachtploeg die de productiebanden van de Opelfabrieken in Antwerpen saboteerde of de agitatie die een week lang de stad Leuven teisterde na de ontruiming van het kraakpand Villa Skwattus Dei.

Het gaat er niet zozeer om uit te pluizen wie deze gerevolteerden zijn en waarom ze zo handelen. De vraag is eerder wat wij willen en waar we heen willen. Als we de realiteit die ons omgeeft analyseren, dan is dat niet 's nachts beter te kunnen slapen maar om de meest gepaste manier te ontdekken die de sociale spanningen kan aanscherpen en deze realiteit helpt ondermijnen. We willen onszelf niet boven het sociale antagonisme plaatsen als een soort verlichte voorhoede. We zijn uitgebuitenen naast andere uitgebuitenen; ons ongeduld en vastberadenheid maakt gewoon deel uit van het sociale conflict. De voorbeelden hierboven van sociale spanning die we het voorbij jaar tot uiting zagen komen zien we niet als iets dat zich buiten ons afspeelt. We zijn erbij betrokken, nemen eraan deel en maken onszelf medeplchtig. We moeten er op zo'n momenten niet voor terugschrikken onze eigen ideeën te verspreiden in een praktijk van revolte. Dit is niet zomaar een kwestie van smaak voor confrontatie, maar van leren zwemmen in de stroom van de verspreide sociale spanning. Da's de kern van ons opstandig project. Vanuit de breuken in deze onverteerbare maatschappij de sociale spanning aanscherpen, agiteren en de macht in al haar structuren aanval-

Schuil en doen alsof onze neus bloedt is een slechte gewoonte die dringend moet afgeleerd worden. Deze stuip trekking vertoont zich vooral wanneer het er juist op aankomt openlijk de ideeën te verdedigen die we altijd verdedigd hebben. Bijvoorbeeld op het moment dat de overheersing haar klauwen toont en op zoek gaat naar mogelijke verantwoordelijken voor de anonieme aanvallen tegen haar structuren. Bijvoorbeeld wanneer kameraden ervoor gekozen hebben om het geld te gaan halen waar het zich in overvloed bevindt. Waarom zouden we aarzelen onteigening te verdedigen als een manier om onszelf de middelen die we nodig hebben te verschaffen? Onteigening is altijd een deel geweest van de revolutionaire spanning van onderdrukten en uitgebuitenen; het is helemaal niets raars of uitzonderlijks. Onteigening kent duizend-en-één vormen... van diefstal tot bankoverval. Daarenboven is onteigening altijd al een manier geweest om de valse keuze tussen bedelen en loonarbeid te weigeren. Diegenen die deze keuze weigeren zullen in ons altijd solidaire en medeplichtige kameraden vinden.

Om deze en zovele andere redenen weten wij dat Gabriel Pombo da Silva en José Fernandez Delgado, die drie jaar geleden aangehouden werden nabij Aken in Duitsland en tot lange tijd in de kerkers van de Staat veroordeeld werden, onze kameraden zijn. Onze solidariteit maken wij hard in medeplichtigheid aan de ideeën die gevangen kameraden dragen en in de praktijk brengen. Wij vergeten onze kameraden die door de Staat gegijzeld worden niet. Elke veroordeling spoort ons alleen maar aan om verder te gaan en het conflict uit te breiden, zoals het vonnis tegen de Griekse anarchist Giannis Dimitrakis die onlangs veroordeeld werd tot 25 jaar gevangenis voor een bankoverval. Samen met onze gevangen kameraden en alle anderen die kiezen voor de ondermijning van deze realiteit, blijven wij vechten tegen alles wat ons onderdrukt. Niets of niemand zal ons ooit die smaak voor vrijheid kunnen ontnemen.

September 2007

WAT IS ER AAN DE HAND IN DUITSLAND ?

Over de recente slagen van de repressie

Overzicht van de laatste repressieve operaties

In mei 2007 viel de politie op verschillende plaatsen binnen in het kader van vier onderzoeken gebaseerd op artikel §129 (terroristische vereniging) in Hamburg, Berlijn, Bremen, Strausberg en Bad Oldesloe.

Op 9 mei waren er huiszoeken gemotiveerd door beschuldigingen van 'vorming van terroristische organisatie met als doel de G8-bijeenkomst te verhinderen' (met verschillende groepsnamen, 18 mensen) en 'lidmaatschap van een terro-

ristische vereniging' (Militante Gruppe, 3 mensen, met als specifieke beschuldigingen aanvallen die plaatsvonden sinds 2001).

Op 13 en 19 juni waren er huiszoekingen gemotiveerd door beschuldigingen van 'vorming van terroristische organisatie' (met verschillende groepsnamen, ondermeer AK Origami). De beschuldigingen steunen op de brandaanslagen tegen voertuigen die eigendom zijn van het leger en een bedrijf betrokken in wapenhandel in Glinde (2002), Bad Oldesloe en Berlijn (2004 en 2006).

Op 31 juli werden drie kameraden gearresteerd vlakbij Berlijn op beschuldiging van het plaatsen van brandbommen onder legertrucks. De politie hield hun auto staande, sloeg de ruiten in en sleurde hen eruit. Ze werden ontdaan van hun kleren en kregen een zwarte kap over hun hoofd. Een vierde werd een tijd later thuis gearresteerd en ervan beschuldigd de schrijver van communiqués van de groep te zijn (1). Deze kwam enkele weken later vrij onder borg. Nog drie anderen worden gezocht. Ze worden aangeklaagd op basis van artikel 129, lidmaatschap van een terroristische vereniging. In hun geval gaat het om de Militante Gruppe, actief sinds 2001.

Naast de huiszoeken werden tientallen telefoons afgeluisterd en werden microfoons geplaatst in auto's en op vergaderplaatsen. Een getuige die zagezegd een 'verdacht persoon' geïdentificeerd heeft na de brandaanval tegen de auto van Thomas Straubhaar leverde maar liefst 80 foto's af bij de BKA (federaal crimineel onderzoeksbureau).

Sommige individuen worden aangeklaagd omwille van het opzetten van een 'militante groep' tegen de G8 van 2007. Deze beschuldigingen zijn ge-

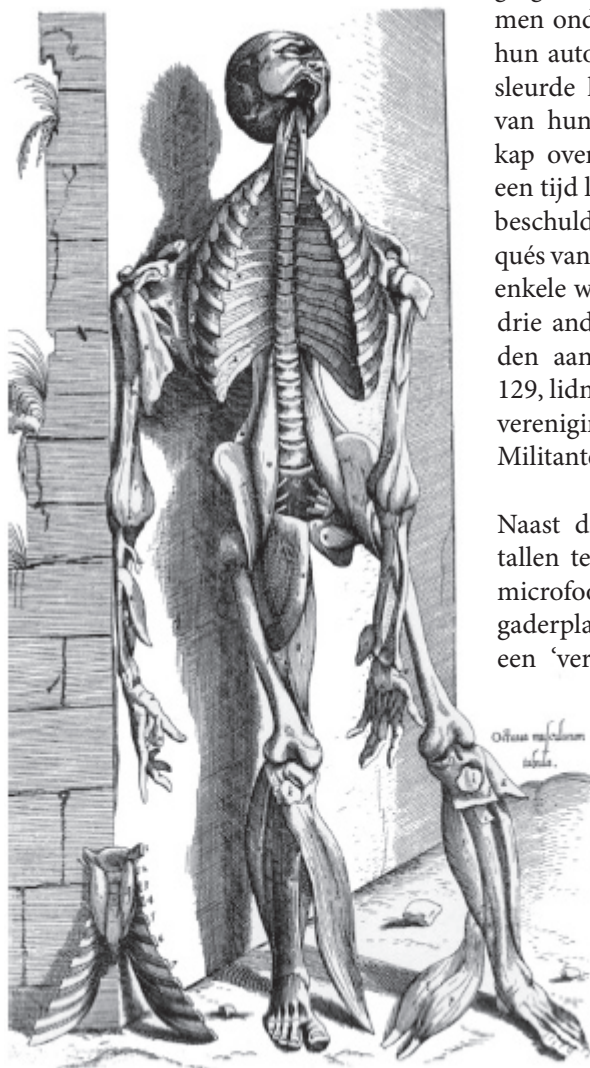
baseerd op telefoongesprekken tussen leden van de 'Global Agriculture' werkgroep waarbij gesproken werd over het 'opvoeren' van de campagne. Sommige mensen werden verdacht nadat ze websites van bedrijven bezocht hebben of via de telefoon gesproken hebben over de locaties van de bedrijven.

Een groot deel van de onderzoeksdossiers bestaat uit een analyse van 'zelf-beschuldigende geschriften'. De politie zoekt naar hoe zinnen geformuleerd worden, hoe leestekens gezet worden, grammaticale fouten en wanneer letters als hoofdletters geschreven worden. Daarnaast kijken ze ook naar waar de datum geplaatst wordt (rechts of links van de pagina), of die geschreven wordt met nullen of niet, of woorden zoals 'imperialisme' of 'precariteit' gebruikt worden.

Na tekstanalyse stellen de onderzoekers een profiel van mogelijke auteurs van de tekst: stad, politieke relaties, scholingsgraad en positie van de auteur binnen zijn of haar politieke spectrum. Zo worden bepaalde teksten toegekend aan specifieke personen.

Daarnaast worden databanken aangelegd met informatie met wie de persoon samenwoont, met wie hij of zij belt, welke websites hij of zij bezoekt, op welke betoelingen hij of zij gearresteerd werd en aan welke projecten hij of zij meewerkt.

Een voorbeeld nog van het onderzoek rondom anti-G8 activiteiten. Bij op z'n minst de twee eerste vergaderingen van het Dissent!-netwerk (2) in het Mehringhof (Berlijn) en de HWP Hogeschool (Hamburg) heeft de politie informatie opgevraagd over de GSM-connecties aan de providers. Dit wil zeggen dat alle nummers van de GSM's die mensen naar de vergadering meegenomen hadden, geregistreerd werden. En het mag ook geen verrassing zijn dat er op de vergaderingen zelf informanten aanwezig waren.

Na twee jaar 'Militante campagne tegen de G8' waar verschillende autonome groepen honderden aanvallen uitvoerden tegen structuren van Staat en Kapitaal, probeerden de repressieve krachten hier een einde aan te maken, zowel voor en na de G8-top. Via montages proberen ze militant en compromisloos verzet te intimideren. Daar zijn ze niet in geslaagd, noch slagen ze erin om de solidariteit binnen de verschillende geleidingen van de autonome beweging te ondermijnen.

Een paar woorden over solidariteit

De avond na de huiszoekingen in mei vonden er op verschillende plaatsen betogingen plaats. In Hamburg bracht een spontane betoging meer dan 2000 mensen bijeen. De betoging eindigde met wat confrontaties. 5000 mensen betoogden in de straten van Berlijn, onder het motto 'Wij zijn allemaal § 129a' en 'Wij zijn allemaal Militante Gruppe'. De dagen daarna volgden een reeks aanvallen, waaronder een brandaanval tegen twee politiewagens die opgeëist werd door militante gruppe.

Na de arrestaties eind juli werden twee bijeenkomsten gehouden aan de Moabit-gevangenis in Berlijn waar de kameraden vastgehouden werden. Telkens namen zo'n 300 kameraden deel aan de bijeenkomsten. De nacht na de arrestaties werd een wagen van de federale rechtbank in Berlijn in brand gestoken. Enkele dagen later volgde een poging tot brandstichting tegen een gebouw van Justitie in Berlijn. Midden augustus werden verschillende wagens van bedrijven die betrokken zijn bij transporten van nucleair afval in brand gestoken. Ook een wagen van het Duitse leger ging in vlammen op.

Tegelijkertijd werden oproepen tot solidariteit en pamfletten verspreid, werden spandoeken ontrold en technische kwesties zoals geld en advocaten geregeld. Daarnaast valt ook op dat een deel mensen zich heel wat vragen beginnen stellen

WIJ WILLEN DE VELE STEMMEN vervoegen en de nood tot open steun beklemtonen aan diegenen die beschuldigd worden van of schuldig bevonden zijn aan illegale acties. We maken geen onderscheid tussen schuld en onschuld. Deze categorie behoort niet tot onze anarchistische achtergrond, en wij denken dat geen enkele oprechte links-radicale strekking die zou mogen opnemen. We moeten in staat zijn om onze volledige steun te uiten voor ieder die met haar middelen aan het vechten is tegen deze maatschappij, hen laten voelen dat ze niet alleen zijn en dat wij aan hun zijde staan en achter hun acties staan. Zonder dat deze solidariteit een permanent kritisch debat met onze kameraden uitsluit.

Daarom is het uiterst belangrijk om onszelf niet te laten verdelen tussen de gewoonlijke 'goeden' en 'slechten', het spelletje dat de Staat en het Kapitaal speelt. Het is belangrijk om een duidelijke en kritische steun te uiten aan al onze gevangenen kameraden, zonder onderscheid. [...]

We herhalen het: voor ons is er maar één terroristische organisatie en dat is de Staat. [...]

Tenslotte mogen we niet vergeten dat het probleem niet alleen de opsluiting van enkelen van ons, maar nog meer het bestaan van de gevangenis zelf is. Het bestaan van die grijze muren is een bedreiging voor ons allen en we moeten dag na dag vechten voor haar vernietiging.

**Vrijheid voor Axel, Florian en Oli!
Voor de stopzetting van alle onderzoeken
gebaseerd op artikel 129a en b!
Vrijheid voor allen!
Vernietig alle gevangenen!**

ABC Berlijn
Uit 'What 's going on in Germany?',
midden augustus 2007

over de huidige stand van zaken. Deze slag van de repressie werd aangegrepen om een algemene campagne op te zetten voor de afschaffing van artikel 129 a en b en tegen sociale controle. Zo is er een grote betoging gepland in Berlijn op de 22ste september tegen sociale controle en voor de afschaffing van artikel 129.

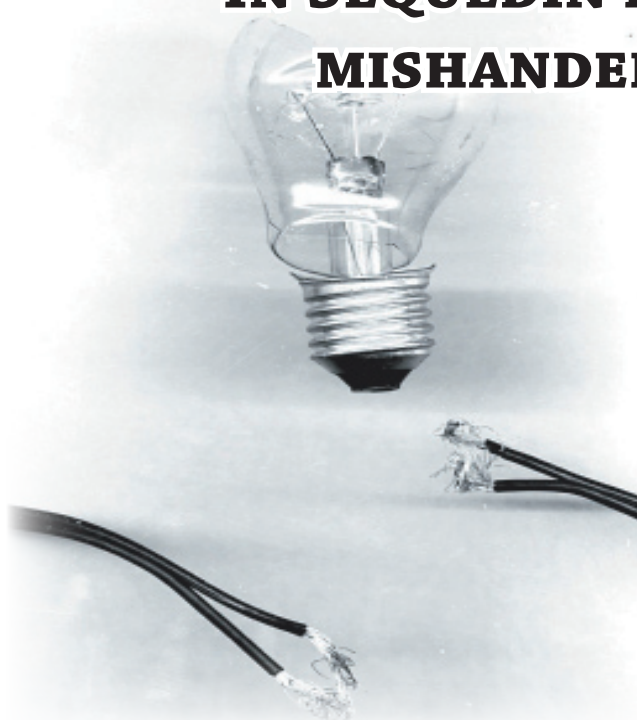
***Naar een communiqué
van ABC Berlijn***

Midden augustus 2007

(1) In de week erna leek een deel van de ondersteuning af te glijden in de richting van solidariteit met de status van de gearresteerde (socioloog aan de universiteit) dan solidariteit met de strijd waarvan hij beschuldigd wordt. Sommigen kozen ervoor alleen maar over hem te praten en de opsluiting van de drie andere kameraden te verzwijgen. Daarnaast stak ook de klassieker over de valse tegenstelling tussen gewelddadig en geweldloos weer de kop op.

(2) Dissent!-netwerk is een netwerk van activisten van alle slag die zich samen organiseerden/organiseren tegen de G8.

Gevangenen uit Lille klagen hun omstandigheden aan **IN SEQUEDIN HEERST AFPERSING, MISHANDELING EN MOORD!**

In juni 2007 verstuurden verschillende gevangenen uit Sequedin, een pas gebouwde gevangenis in Lille (Frankrijk), een reeks getuigenissen naar anti-gevangenisgroepen, sociale organisaties en bepaalde geschreven pers. Hiermee probeerden ze de stilte te doorbreken die heerste rondom hun omstandigheden.

We nemen enkele getuigenissen over en publiceren een pamflet dat in de buurt van Sequedin op duizenden exemplaren verspreid werd. De tekst werd daarna op posterformaat in Haubourdin, Iesquin, Lille en omstreken geplakt.

Op 14 juni werd een spandoek 'Solidariteit' opgehangen aan de omheining van de gevangenis. Tegelijkertijd werd vuurwerk afgestoken. Tenslotte werden ook banden aan de omheining gehangen en in brand gestoken.

Op 15 juni werd een spandoek langs de autosnelweg nabij de gevangenis van Loos en Sequedin opgehangen: 'In Sequedin en elders: de gevangenis doodt!'

BRIEF VAN XAVIER UIT DE GEVANGENIS SEQUEDIN

Gisteren ben ik uit het cachot gekomen. Sinds mijn aankomst in de gevangenis heb ik daar al veel van mogen proeven. Het moet gezegd worden dat de repressie hier voor niets terugschrikt. Het cachot is nooit leeg; er heerst een echte commerciantenlogica. De disciplinaire commissie gaat zelfs zo ver dat ze een wachtlijst voor het cachot maakt. De keizerin van deze plek, Valérie Duvivier, zetelt aan het hoofd van de administratieve piramide.
[...]

Serius, het klimaat hier neemt hallucinante vormen aan. Ze amputeren onze correspondentie en weigeren bepaalde bladen. Vorige week werden CQFD [Ce qu'il faut dire] et La Cavale achtergehouden, terwijl ze maar al te goed weten dat deze publicaties elders beschikbaar waren en zijn. Hetzelfde voor L'Envolée: hoewel blad per blad opgestuurd werd, er komt niets meer door. Daarenboven verbieden ze mij te schrijven met de redacteurs. Vorige donderdag nog namen ze een brief in beslag die aan hen gericht was. Nochtans bevatte mijn brief geen scheldpartijen, geen bedreigingen en was er geen sprake van een belasterend karakter aangezien de brief niets meer deed dat gedeeltelijk te vertellen wat wij hier op verschillende niveaus ondergaan!

We gaan volop achteruit. Wanneer komt de amputatie van de periodieke pers omwille van een subversieve teneur van de artikels, zoals voor 1974? Het maakt blijkbaar weinig uit dat de interne veiligheid niet in het gedrang komt, zoals het artikel D415 van de Code de Procédure stelt. Ze verbieden gewoon om diegenen die het hoofd niet buigen in toom te houden en dwang op hen uit te oefenen. Meer nog dan de principiële vijandigheid tegenover een gevangene, gaat het hier over het menselijke en wat dat dan wel mag zijn. Een mens en zijn rechten, en blijkbaar is het maar een kwestie van grenzen. Zo'n procedures zijn schadelijk omdat ze de persoonlijkheid verminken of tenminste proberen dat te doen. Door de persoonlijkheid af te snijden van haar essentie, door het zijn zelf te reduceren tot een vegetatief bestaan. Met de dagelijkse gevangenisrealiteit proberen ze een absolute controle over doen en denken te verkrijgen; de almacht van de willekeur.

De freudiaanse leerling van dienst, verantwoordelijke voor afdeling B, stelde in zijn disciplinair rapport over mij dat ik een 'overdimensionaal ego' bezat. Goed mogelijk kerel. Nooit ben ik overgegaan tot dat soort van introspectie, maar als dat me toelaat mensen van uw slag van me weg te houden, dat zal ik me daarnaar schikken. Deze cloaca is een regionaal centrum van de ERIS [Gemaskerde cipiers die inter-

venties doen]. Het soldateske heeft hier daarom nog een tweede kant. Ze gebruiken opgesloten massa als trainingsmateriaal. Regelmatige afranselingen, beledigingen. Hier staat elke aankomst na een overplaat-sing gelijk aan achterhouden van een deel van je spullen. Zo dwingen ze je een aantal noodzakelijke spullen opnieuw te kopen (thermometer, scheermes, etc.), erg duur voor de vaak beperkte budgetten. Je begrijpt dat hier een perfecte harmonie publiek-privaat heerst. De handelingen van de eerste zijn tot profijt van de tweede. Je krijgt het gevoel dat, als je er nog de verdwijning van was tijdens het bezoek bijvoegt, dat ze hier een gigantische braderij organiseren op onze kosten. Dat de protagonisten daarvan maar mee naar onze wandelingen komen met het logo 'schurk' op z'n hemd genaaid!

Wedden dat dit type gevangenis, waar het fysieke "comfort" alleen maar een lokaas is terwijl het beangstigt en ontmenselijkt, zich zal verspreiden volgens het heilige principe van de amerikanisering van het systeem, over de hele gevangeniswereld. Het zullen recidive-fabrieken zijn, want wat op zo'n niveau ingelepeld wordt, kan alleen maar in de kortste keren uitgekotst worden op de sociale groep.

Xavier

1 mei 2007

[Vertaald uit L'Envolée, n°20, juni 2007]

TWEDE BRIEF VAN XAVIER UIT DE GEVANGENIS SEQUEDIN

Hier nog steeds hetzelfde klimaat. Het is cruciaal dat er wat beweging komt. Elke dag ontnemen ze ons wat meer. Ze verstoren ons evenwicht door ongelijke maatregelen door te voeren. Ze plegen permanente aanslagen op onze fundamentele vrijheden. [...]

Er heerst hier een walgelijke willekeur die gestuurd worden door diktaten die niet minder walgelijk zijn. Onze persoonlijke gevechten komen samen, want vroeg of laat wordt ieder met dezelfde provocaties, misbruiken en uiteraard sancties geconfronteerd. Elk op z'n beurt vliegen we in het cachot, een verplichte halte in deze cloaca. Je kan hier geen abstractie van maken als je jezelf wil blijven en zoveel als mogelijk je persoonlijkheid wil bewaren. Niets ontsnapt aan deze gebanaliseerde optie die gewettigd wordt door een sadistische

optiek. Sequedingue [*dingue* betekent zot] mag een septische put zijn, maar wij zullen nooit haar grondstof zijn!

Er is geen enkele penitentiaire instelling in de omgeving van Lille die de gevangenen onderwerpt aan een regime dat vergelijkbaar is met Sequedingue. Op dit eigenste moment zouden we graag gesteund worden door een comité buiten de muren en onze omstandigheden kenbaar maken om hetgeen wat ze hier tegen ons doen tegen te gaan. [...]

Ik maak gebruik van de gelegenheid om de collaboratie van de diensten te onderstrepen. Die maken volledig deel uit van het regime en kennen sociaal, medisch of pedagogisch alleen maar als term. Men zegt dat hyena's elkaar niet opeten, wel, hier kan je dat verifiëren. Elke verzachtende maatregel (verlof, voorwaardelijke vrijlating of strafverlichting) hangt af van het toch wel doorslaggevende advies van deze mensen.

Objectiviteit en onpartijdigheid? Vergis je niet, het is allemaal één pot nat!

Sequedingue, dat is mentale vervreemding. Het is het aanbod van een pseudo lichame-lijk comfort ten nadele van het recht op nadenken. Het is mentale onderwerping en een verbod op kritisch denken. Wat de prijs die betaalt moet worden ook zijn mag, ik zal nooit integreren en zal jullie manier van handelen zoveel mogelijk tegenwerken. Mijn aversie voor deze plek en voor jullie is niet meer dan de keerzijde van jullie vijandige functie. Ik ben verplicht te blijven en te ondergaan, maar ik zal de levendige horzel blijven die jullie geestesgesteldheid schaadt. Vroeg of laat zullen jullie die tot in de wortels moeten uitroeien. [...]

Xavier
8 mei 2007

[Vertaald uit L'Envolée, n°20, juni 2007]

IN SEQUEDIN HEERST AFPERSING, MISHANDELING EN MOORD!

De gevangenis van Sequedin, gebouwd in het nationaal plan van de bouw van 4000 nieuwe cellen, deed zich voor als een 'moderne', 'comfortabele', 'meer humane' gevangenis...Ze nodigden ons uit om in haar een 'vooruitgang' te zien, in tegenstelling tot de gevangenis van Loos met haar slecht imago, haar bouwvalligheid, haar overbevolking...Uiteindelijk bestaat de gevangenis van Loos nog steeds, net zoals alle gevangenissen die zagezegd zouden vervangen worden door de splinternieuwe instellingen en de gevangenen worden er nog steeds vastgehouden in de meest erbarmelijke omstandigheden. Bovendien doet ze aan diegenen die ze opsluit het lijden ondergaan van de ontmenselijking, verre van welk probleem dan ook te hebben opgelost. Sinds enige tijd proberen de gevangenen en hun naasten de buitenwereld te alarmeren over de gevangenisomstandigheden die achter de gevangenis muren heersen, via brieven ondermeer waarvan we hier enkele passages citeren. Deze getuigenissen veroordelen het gedrag van de cipiers, getuigen van de vernederingen, intimidaties, racisme en verdacht overlijden.

De dag van mijn aankomst hebben ze mij miserie aangedaan, ze hebben me..., bedreigd; een cipier zei me "we gaan u doden vuile arabier", "als ge de ballen hebt, hang u op" en "een keer in de hemel, geef de groeten aan Allah!". "Leve SARKO!"

De Marseillais, opgesloten in Sequedin.

Wedden dat dit type gevangenis, waar het fysieke "comfort" alleen maar een lokaas is terwijl het beangstigt en ontmenselijkt, zich zal verspreiden volgens het heilige principe van de amerikanisering van het systeem, over de hele gevangeniswereld. Het zullen recidive-fabrieken zijn, want wat op zo'n niveau in-

gelepeeld wordt kan alleen maar in de kortste keren uitgekotst worden op de sociale groep.

Xavier, opgesloten in Sequedin.

Om onze opsluiting op zeven vierkante meter goed in de verf te zetten, hebben ze hekken gezet achter de tralies, zodat we onze arm zelfs niet meer naar buiten kunnen steken en dat de zon nauwelijks binnenschijnt in de cel. Nu moeten ze ons enkel nog blootstellen aan publiek en ons pindanootjes gooien zoals apen in de kooi!

Afar, opgesloten in Sequedin.

Ik heb er genoeg van, ze schelden me iedere dag uit en wanneer ik praat, komen ze met verschillende, 7 of 8 cipiers om harder te slaan. Ik ben bereid om te getuigen voor de persoon die stierf in het cachot, want ik kende hem heel goed en ik garandeer jullie dat het niet hij is die een einde aan zijn dagen stelde.

Yakoub, opgesloten in Sequedin.

Ik zweer jullie dat wanneer iemand niet snel zal reageren, dat er doden zullen vallen. De mensen zijn op.

Mohamed, opgesloten in Sequedin.

Sommigen zullen beweren dat het hier enkel over excessen en machtsmisbruik gaat. Daarvoor zou je nog moeten geloven dat het feit zelf om mannen en vrouwen op te sluiten en hen aan de gratie van "gegradeerden" over te laten, die excessen en misbruiken niet voortbrengt. Ze zijn de gevangenis zelf. Nieuwe gevangenissen bouwen heeft nooit het gevangenisstelsel helpen te humaniseren door bouwvallige gevangenissen te sluiten. Nieuwe gevangenissen bouwen dient enkel om, in een logica van opbod altijd meer, altijd langer op te sluiten.

SOLIDARITEITSCOMITÉ MET DE GEVANGENEN VAN SEQUEDIN

In de aanloop naar en na de presidentsverkiezingen in Frankrijk werden verschillende individuen over het hele land gearresteerd. De pers en politie begonnen te schreeuwen over anarchisten en autonomen naar aanleiding van de vele anonieme aanvallen op structuren van de overheersing. Er werden een aantal arrestaties verricht, die na dien aanleiding gaven tot huiszoekingen.

Grégory en Damien, beschuldigd van brandstichting tegen het kantoor van de PS op 31 maart, zitten nog steeds in de gevangenis.

Quentin die op 22 april in Montpellier werd gearresteerd op beschuldiging van het in brand steken van "bourgeois-auto's" werd begin augustus vrijgelaten en staat nu onder juridisch toezicht. Het onderzoek tegen hem en drie anderen loopt nog.

Gregory en Charles die opgepakt werden op beschuldiging van het in brand steken van auto's, werden respectievelijk veroordeeld tot opschorting en 13 maanden gevangenis. Charles zit dus in de gevangenis.

Césari en Audrey, die gearresteerd werden op beschuldiging van brandstichting tegen een lokaal van de UMP op 8 mei in Villeurbanne, kregen in beroep een zwaardere straf. Beiden werden veroordeeld tot 18 maanden, waarvan 9 effectief. Daarnaast moeten ze ook 17000 euro schadevergoeding betalen. Césari zit in Saint-Paul, Audrey in Montluc.

Damien en Paco, die gearresteerd werden op beschuldiging van poging tot brandstichting tegen een auto vlakbij het favoriete restaurant van Sarkozy en aanhang, werden begin juli vrijgelaten. Ze staan momenteel onder juridisch toezicht.

Ondermeer in Parijs werd een solidariteitskas opgericht:

Kalimero. Je kan hen contacteren via kalimeroparis@gmail.com.

NIET HET VUURVLIEGJE, MAAR DE NACHT IS HET PROBLEEM

SINDS OP Z'N MINST TWEE JAAR, van de Srellen in november 2005 tot de presidentsverkiezingen in mei 2007 om te schematiseren, toont het dagelijkse antagonisme zich intenser en openlijker. Vaak zijn 'sociale bewegingen' het voorwendsel, zoals de CPE of de specifieke actualiteit in bepaalde steden (een afranseling in Rouen, de rebellie tegenover een controle in het Noordstation in Parijs of nog recenter de moord op Lamine). Evengoed grijpt het antagonisme de gelegenheid om zich op een autonome wijze te tonen, zoals tijdens de presidentsverkiezingen.

Binnen dit kader worden de anonieme aanvallen paradoxaal genoeg zichtbaarder voor de macht. De macht heeft niet gearzeld om die aanvallen snel terug te voeren op een politiek milieu dat gekwalificeerd wordt als anarchistisch, autonoom of ultralinks in functie van de verwarring die heerst in de schedels van de flikken die het artikel in kwestie dicteren aan de journalisten van dienst. Een Italiaanse tekst van enkele jaren geleden zei: "Vuurvliegjes kan je zien omdat ze 's nachts vliegen. Anarchisten geven licht in de ogen van de repressie omdat de sa-

menleving zo grijs is als de pacificatie. Niet het vuurvliegje, maar de nacht is het probleem." Het verschil met nu is dat het niet de mist van de pacificatie is die is komen opzetten, maar dat de vuurvliegjes zich vermenigvuldigd hebben.

Het zou echter een vergissing zijn te denken dat we zouden moeten stoppen publiek te uiten wat we altijd gezegd hebben omdat de repressie begint haar lelijke kop op mediatieke wijze te tonen. Het zou een vergissing zijn te denken dat we een laag profiel moeten aanhouden zoals de Staat eist wanneer ze met het zwaard van Damocles zwaait. Het zou een vergissing zijn om in deze onvrijwillige spotlichten één of andere impliciete erkenning van onze kracht door de vijand te zien, zoals we soms gehoord hebben. De macht heeft een eigen logica die we kunnen proberen analyseren, maar die toch de hare blijft. Een logica die elementen bevat die niet gekend of beheerst zijn en die in ieder geval niet volledig te begrijpen vallen. Tenzij je natuurlijk redeneert zoals de macht, wat enkel de geesten die besmet zijn door het autoritaire virus zouden kunnen. De anderen zijn ofwel zelfingenomen ofwel leugenachtig.

In verschillende steden zijn verschillende kameraden gepakt voor specifieke feiten. Ondanks enkele welkome solidariteitsinitiatieven (zoals bijvoorbeeld pamfletten, solidariteitsmaaltijden, bijdrages/kassen of concerten) lijkt het ons dat niemand, ook wijzelf niet, erin geslaagd is om een antwoord te ontwikkelen dat antwoordt aan het niveau van de inzet. De vraag is volgens ons in feite niet meer om een kat-en-muisspelletje te spelen naar een oude gewoonte die te maken

heeft met de afwezigheid van een specifieke collectieve repressie waaraan we gewend waren geraakt, noch om een voorwendsel te nemen aan de isolatie of het 'private' karakter van specifieke situaties, maar juist om te beseffen dat er iets aan het veranderen is. De Staat is bezig, net zoals ze altijd al gedaan heeft in het verleden wanneer ze dacht dat het haar goed uitkwam, om de dimensie van een gepolitiseerde repressie toe te voegen (en niet een politieke repressie, want alle repressie is sociaal, dus politiek, zoals elke gevangene). Het draait er niet om te snotten over onze tekortkomingen, maar om te bevestigen – omdat het daar altijd de tijd voor is (bijvoorbeeld van de vele processen die nog moeten komen tot de gerechtelijke onderzoeken die in verschillende steden geopend zijn) – dat we dringend de oude reflexen moeten overstijgen.

Langs de ene kant zijn er diegenen die denken te ontsnappen aan de slagen van de vijand door hun deur te sluiten terwijl ze daarvoor nochtans publiekelijk hun antagonisme toonden, in het geloof dat ze misschien listiger kunnen zijn dan de Staat ondanks de controlemiddelen waar die over beschikt. Langs de andere kant zijn er diegenen die denken dat "je de stok om geslagen te worden niet moet aanreiken", in het geloof dat het misschien niet de krachtsverhoudingen zijn die ons het beste beschermen en de isolatie van de gearresteerde kameraden breken. De discussie is dus niet hoe uit het vizier te geraken (die zich heeft kunnen verhalen in huiszoekingen, dagvaardingen of geschaduwde worden), maar wel hoe de druk en repressie die tegen ons uitgeoefend wordt in de praxis *[de wisselwerking van theorie en praktijk]* te verbinden met het diffuse antagonisme langs de ene kant en de repressie die het geheel van rebellen raakt langs de andere kant. Niet door onszelf voor te stellen als slachtoffers of onschuldigen – aan wat anders dan repressie kan een rebel of een revolutionair zich verwachten, een medaille misschien? – maar door onze ideeën te blijven uiten in de schoot van sociale strijden en onze gevangen kameraden, naast alle andere gerevolteerde uitgebuitenen die dagelijks vallen, dichtbij ons te houden.

De discussie blijft open, voorbij de evidente beperkingen die een dergelijke tekst bevat, opdat er discussie zou zijn en opdat we eindelijk de oude geconditioneerde reflexen achter ons zouden kunnen laten net zoals de ideologie van de interne afhandeling van 'banaliteiten' waar niets meer van aan is wanneer bijvoorbeeld alle kranten erover praten.

Op te volgen...

SOLIDARITEIT MET JOHN BOWDEN

Op vrijdag 31 augustus werd John Bowden overgeplaatst naar een open gevangenis, waar hij verbleef voordat een sociaal werker hem in een rapport ervan beschuldigde linken te hebben met een 'terroristische groep'. Dit enkel en alleen omdat hij weigerde zijn contact met het Anarchist Black Cross te verbreken. Zijn voorwaardelijke vrijlating (na 25 jaar gevangenis) werd daarop 'gesaboteerd' en hij werd overgeplaatst naar de hoogbeveiligde gevangenis in Glenochil, Schotland. Na een hele resem solidariteitsacties in het Verenigd Koninkrijk heeft de directie van de gevangenis zich beraadt hoe zij de commotie rond zijn persoon kon verhinderen. Kort daarop werd hij opnieuw overgeplaatst naar een open gevangenis. In een brief bedankt John het ABC en iedereen die solidariteit toonden gedurende de laatste maanden.

Hieronder enkele uittreksel uit een tekst van John Bowden, *De gevangenis - een misdaad tegen de mensheid*. ABC-Gent bracht midden september 2007 een brochure uit met teksten van John Bowden. Je kan die bestellen via ABC-Gent en ABC-Antwerpen.

DE GEVANGENIS IS EEN MODERNE VORM VAN SLAVERNIJ, en wat ook de ideologische rechtvaardiging ervoor is en wie zij uiteindelijk ook dient en vertegenwoordigt, het is in essentie een misdaad tegen de menselijkheid.

Gevangenis zijn intrinsiek brutale plaatsen ontworpen en bedoeld om systematisch diegenen die het gevangenhoudt te brutaliseren en compleet machteloos te maken. Specifieker is het de geest en de menselijkheid van de armsten en meest benadeelden die de gevangenis wil vernietigen.

Gevangenis, wat hun aanhangers en verdedigers ook mogen beweren, hebben nooit echt de misdaad voorkomen of het gewone algemene publiek beschermd. Als er een relatie bestaat tussen de gevangenis en misdaad dan is het het omgekeerde. Gevangenis produceren kwade, gedesocialiseerde individuen die eerder geneigd zijnde wetten te breken van een samenleving waarvan ze zich vervreemd voelen en verbitterd over zijn.

Aangezien de essentie van onze wetten gekaderd en doorgevoerd zijn rondom de wetten van de privé-eigendom, is de gevangenis een bijna exclusieve arbeidersklasse-ervaring. Zij raakt nooit de levens van de geprivilegieerde of bedrijfsgangsters en schurken die plunderen en moorden op wereldschaal. In onze samenleving gaan alleen de armen en machtelozen naar de gevangenis, waar ze worden gedisciplineerd, gestraft en hun plaats leren kennen.

Op 16 JANUARI 2007 wordt de Nationale Bank van Griekenland in het centrum van Athene overvallen. Een van de overvallers, Giannis Dimitrakis, raakt na een schietpartij met twee flikken van een speciale brigade zwaargewond. De vier andere kameraden ontsnappen met een buit van 50 000 euro (volgens de kranten). Giannis werd maandenlang in verschillende ziekenhuizen opgenomen, daarna werd hij opgesloten in de gevangenis van Korydalos. Hij werd een tijdlang in Neapolis opgesloten om tenslotte overgeplaatst te worden naar Malandrino.

Op 24 april 2007 wordt Giannis in elkaar geslagen door de cipiers van Malandrino. Enkele uren daarop breekt een opstand uit die dagenlang zal duren. De golf van opstand breidt zich uit en in maar liefst 11 andere gevangenis breken muiterijen uit. Ook in de straat komt de solidariteit tot uiting.

Op 17 juli werd Giannis veroordeeld tot 25 jaar gevangenis.

DE ANARCHIST VASILIS STERGIOU werd op 8 maart 2007 in Athene aangehouden tijdens een betoging tegen de onderwijshervorming die ontaarde in rellen. Binnen de beweging tegen de onderwijshervorming werden verschillende beperkingen overstegen. De vragen beperkten zich rond die periode al lang niet meer tot een simpele terugtrekking van het onderwijsdecreet, maar stelden het hele systeem in vraag. Op deze opstandige tendens en de actieve deelname van anarchist en anti-autoritair antwoorde de Griekse Staat met meer repressie. Tientallen mensen werden opgesloten en veroordeeld tot maanden cel.

Brief van Vasilis Stergiou

IN SOLIDARITEIT MET GIANNIS

MET ALS VOORWENDSEL de nakende veroordeling van de kameraad Giannis Dimitrakis op 6 juli 2007, sta ik erop mijn solidariteit te uiten met hem en met de drie andere kameraden die voor dezelfde zaak gezocht worden.

Los van het feit akkoord te zijn of niet met de verschillende vormen van sociale strijd, op individueel of collectief niveau, mag de solidariteit met gijzelaars van de Staat niets te maken hebben met dat akkoord gaan of niet akkoord gaan.

Vanaf het moment dat autoritaire relaties binnendrongen in de menselijke gemeenschappen, is tegelijkertijd de permanente en wilde plundering van gemeenschappelijke rijkdom door de autoriteiten begonnen. In een context van statelijke dwang ontwikkelen zich dan verzetsbewegingen van onderworpenen tegen deze plundering, die ook de vorm aannemen van onteigeningen, op individueel en collectief niveau. Het fenomeen van de sociale overval verschijnt met een bijzondere intensiteit tijdens periodes waarin de ellende van de onderdrukten, veroorzaakt door de machtigen, tot kritische situaties komt. Individuen of groepen, gedreven door redenen of verlangens van sociale, politieke of andere aard, weigeren te bedelen of te werken als loonslaven en eigenen zich de onttrokken rijkdom toe. Onteigening is een praktijk die altijd en overal gebruikt wordt door diegenen die strijden.

De kameraad Dimitrakis, die weigert de ellende van loonslavernij te aanvaarden, heeft beslist een bank te onteigenen. Jammer genoeg heeft de haat van een gewapend individu die op de loonlijst staat van de Staat geleidt tot de arrestatie van deze kameraad. De waardige houding van Giannis vanaf het moment van zijn arrestatie, net zoals zijn vroegere aanwezigheid in sociale strijden, hebben de juridische autoriteiten ertoe gebracht hem te belasteren. Ze hebben geprobeerd om van hem een duivel te maken in de ogen van de samenleving, in het bijzonder voor het strijdbare deel ervan.

Deze opstandige strijd laat geen twijfel over het feit dat solidariteit met deze anarchistische kameraad onontbeerlijk is. Diegenen die een tijdje doorgebracht hebben in de kerken van de Staat zullen het belang van uitingen van solidariteit met de gijzelaars van de Staat begrijpen, en hoezeer ze toelaten alles naar voren te schuiven wat te maken heeft met sociale strijd.

Laten we geen enkel individu in strijd in de handen van de Staat laten.
Vrijheid voor allen

Vasilis Stergiou

27 juni 2007 - Module 1 van de gevangenis van Korydallos

[Gepubliceerd op www.klinamen.org op 11 juli 2007]

ENKELE SOLIDARITEITSACTIES

19 juni Athene – Een twintigtal individuen gewapend met hammers en ijzeren staven vallen vier banken (een Citybank en drie Griekse banken) en een wagen van de overheid aan in het centrum van de stad. Er worden ter plaatse pamfletten achtergelaten die in het bijzonder de vrijlating van Dimitrakis en Stergiou eisen.

5 juli Athene – Twee groepen vallen verschillende banken aan in aanloop naar het proces tegen Dimitrakis. De eerste groep valt het filiaal van de Nationale Bank aan met stenen, staven en verf.

Dimitrakis werd aan dit filiaal gearresteerd tijdens de overval. De tweede groep valt drie banken aan met molotovs. Daarnaast bezetten een 40-tal kameraden de bureaus van radio Spor Fm en verplichten de redactie een communiqué voor te lezen in solidariteit met Dimitrakis en Stergiou.

19 juli Athene – Tegen 10u30 's morgens vaallen een vijftiental individuen filialen van de Eurobank en de Nationale Bank aan met ijzeren staven en stenen. Er worden ter plaatse pamfletten achtergelaten die de vrijlating eisen van Dimitrakis die twee da-

gen daarvoor veroordeeld werd tot 25 jaar gevangenis. Negen individuen worden een beetje later aangehouden en terug vrijgelaten 'bij gebrek aan bewijzen'.

22 juli Markopoulo – Een artisanale brandbom ontploft in de garage van de Pyraeusbank. 80 voertuigen die de bank in beslag had genomen van klanten die niet meer konden betalen worden zwaar beschadigd.

[Naast deze acties vonden tientallen anonieme aanvallen plaats tegen banken en overheidsgebouwen]

GIANNIS DIMITRAKIS VEROORDEELD TOT 25 JAAR

HET VONNIS was voorzien voor maandag, maar de zitting duurde langer dan verwacht. Gisteren, dinsdag 17 juli, raakte het vonnis bekend.

De voorbije dagen sloten alle getuigen hun verklaringen af, net zoals de advocaten van de aanklager. Maandag volgde de verdediging van Giannis die langs de ene kant de nadruk legde op de ellendige omstandigheden waartoe het huidige systeem leidt (niet bepaald een revolutionaire verklaring, maar wel eigenaardig als het uit de mond van een advocaat komt) en langs de andere kant op de contradicties waarin de aanklager verzoop. De montages die rondom deze zaak geconstrueerd waren, werden ontmaskerd. In het bijzonder wat betreft de verhouding van Dimitrakis met voorgaande onteigeningen en met een 'veronderstelde georganiseerde' groep die zich zou toeleggen op zulke acties. De feiten in verband met 'poging tot moord' werden weerlegd door te wijzen op het feit dat het integendeel ging om een daad van zelfverdediging en dat het er op geen enkel moment om draaide levens in gevaar te brengen.

De zaal was gevuld met kameraden die al die tijd dicht bij Giannis gebleven zijn. Allemaal hebben zij het hoofd geboden aan de pogingen van de krachten van de repressie om door hun massale en verstikkende aanwezigheid en hun permanente en doorgedreven controles deze solidariteit te ondermijnen. Ze wilden dat de kameraad Dimitrakis zich geïsoleerd zou voelen en dat hebben ze nooit kunnen verwezenlijken.

Gisteren begon dan eindelijk, om 11u 's morgens, de voorlezing van het vonnis. Op een bepaald moment werd de zaal (gevuld met kameraden maar ook met wat misereabele journalisten) ontruimd omwille van 'veiligheidsredenen'. De kameraden hebben zich dan verzameld voor de poorten van de zaal die ingenomen werd door rellikken.

Van alles wat de aanklager wilde, bleef alleen het volgende staande: schuldig aan de overval op de Nationale Bank, schuldig aan drievoudige poging tot moord, schuldig aan criminele vereniging. Dimitrakis werd vrijgesproken voor de andere aanklachten. De rechter oordeelde: 15 jaar voor de bankoverval, 6 jaar voor organisatie van een criminele vereniging (met toepassing van de anti-terroriswet) rekening houdende met het bezit en gebruik van wapens, 5 jaar voor elk van de drie aanklachten van poging tot moord (één met unanimité en de twee anderen met een meerderheid van twee tegen één). In het totaal dus 35 jaar, waarvan hij er in principe 25 moet zitten (de maximale ononderbroken gevangenisstraf in de Griekse Staat).

Het beroep moet nog komen. Dat kan enkele straffen doen zakken. Rekening houdende met het uitzitten van 3/5de van de straf en de reducties wanneer hij werkt in de gevangenis, is het mogelijk dat hij zo'n 10 jaar moet zitten... Wat valt er te zeggen, kameraden...

Sinds het begin van zijn arrestatie begon een proces met politiek karakter omwille van zijn - verklaarde - anarchistische overtuigingen. Zijn opsluitingsomstandigheden en alles wat er tijdens dit proces

gezegd is laten duidelijk verstaan dat zijn 'gevaarlijkheid' vooral daarvan uitging, veel meer dan van de feiten zelf.

Zo valt ook te verstaan wat er bijvoorbeeld in april gebeurd is, toen cipiers binnendrongen in zijn cel om hem in elkaar te slaan.

Dat is niet zonder antwoord gebleven, noch binnens noch buiten (de volgende da-

gen werd een algemene muiterij ontketend in verschillende gevangenissen in solidariteit met Giannis, terwijl de acties buiten zich vermenigvuldigden). Het hele circus dat gemonteerd werd tijdens het proces is laken van hetzelfde broek. De verstikkende aanwezigheid van flikken, hun pogingen om de groep van solidaire kameraden te intimideren,... vallen niet gewoon uit te leggen als 'logische maatregelen' voor een bankoverval, ze vallen alleen maar politiek uit te leggen.

Maar dat zal ons uiteraard niet remmen! Onze strijd kan en mag niet stoppen, omdat het niet gaat om een losse daad. Onze strijd is sterk verbonden met een proces waarin we vermengd zitten. Een proces van actieve confrontatie tegen alle vorm van autoriteit, tegen alles was ons verhindert in volle vrijheid te handelen.

Om al deze redenen: moed Giannis! We zijn bij jou. En niet alleen in woorden. Elke aanval tegen de macht in de vier hoeken van deze planeet is een supplementaire steun voor allen. Directe actie is ons beste instrument om solidariteit te uiten.

Toen ze Giannis gisterenmiddag in de gepantserde wagen laadden en hij de steunkreten van ongeveer 150 kameraden kon horen, waren dat niet alleen maar de kreten van 150 individuen. Het was de kreet van een gemeenschappelijke stem, het was onze stem.

Solidariteit is een wapen
Oorlog aan de oorlog van de macht
Tegen hun gerecht, de afspiegeling van hun maatschappij
Actieve solidariteit, directe actie

[Gepubliceerd op www.klinamen.org, 25 juli 2007]

Huidige situatie Vijf anarchisten van Barcelona

CAROL UIT DE GEVANGENIS

Op 16 september 2003 werden vijf anarchisten in Barcelona aangehouden. Tegen een zesde kameraad werd een opsporingsbevel uitgevaardigd. Ze werden beschuldigd van lidmaatschap van een gewapende groep. De specifieke aanklachten waren enkele sabotages en aanvallen tegen structuren van Staat en Kapitaal, ondermeer in solidariteit met gevangenen in strijd.

Een aantal maanden geleden werden ze definitief veroordeeld tot gevangenisstraffen tot 7 jaar voor een aantal specifieke feiten.

Igor bevindt zich momenteel in open regime in de gevangenis el Modelo (Barcelona.)

Carol is vrij, maar staat onder strikte juridische controle in een appartement in Tarragona.

Rafa zit in de gevangenis van Can Brians; Joaquín in de gevangenis van Castellón.

Na vernedering, foltering en mishandeling...

VEROORDELING SERGIO L.D.

Op 16 maart 2002 vonden in Barcelona zware rellen plaats tijdens een betoging tegen de Eurotop. Meer dan 100 mensen werden gearresteerd. Sergio L.D. werd er door een speciale politiebrigade uitgepikt. Hij werd zwaar fysiek en psychologisch gefolterd. Hij werd beschuldigd schade berokkend te hebben aan een reeks filialen en kantoren; min of meer van alle schade die tijdens die betoging aangericht werd.

Tijdens de solidariteitscampagne met Sergio vonden tientallen aanvallen plaats tegen de burgerlijke partijen die schadevergoedingen eisten. Meer dan de helft van de schuldeisers trokken hun klachten terug in.

Op 6 juni 2007 werd Sergio L.D. definitief veroordeeld tot 2 jaar en 9 maanden plus 20 maanden voorwaardelijk. De advocaten zullen nog proberen een bewaar in te dienen...

Meer dan 10 jaar na sabotage opgepakt

JULIO VAN SOLIDARI@S CON ITOIZ IN GEVANGENIS

Op vrijdag 17 augustus 2007 werd Julio Villanueva Villanueva, van het collectief Solidari@s con Itoitz, gearresteerd. Toen hij de formaliteiten invulde voor de vernieuwing van zijn rijbewijs, verscheen de stadspolitie en ging over tot zijn aanhouding. Julio Villanueva is één van de acht solidarios die op 6 april 1996 de kabels doorsneden die de betonmolens transporteerden voor de bouw van de dam van Itoitz. Daardoor werden de werken aan die dam gedurende zowat een jaar lamgelegd. Voor die actie liepen de acht een veroordeling op van 4 jaar en tien maanden gevangenis. Zij doken allen onder; twee van hen werden reeds vroeger gevat en zaten intussen hun straf uit (Iñaki Garcia Koch werd gearresteerd in juni 2001 en zat drie jaren en 10 maanden in de gevangenis; Ibai Ederra werd opgepakt in maart 2004 en is momenteel, na drie jaren gevangenschap, voorwaardelijk vrij).

Julio Villanueva is dus de derde actievoerder van het collectief Solidari@s con Itoiz die in de cel belandt. Drie dagen na zijn opsluiting, vond een solidariteitsbijeenkomst plaats voor de gevangenis van Pamplona.

Op de oude website van het abc-gent vind je nog wat meer info van toen, zie: http://www.geocities.com/abc_gent/

ALBERTO JIMENEZ ALBA OPNIEUW IN HONGERSTAKING

De kameraad Alberto zit al 20 jaar in de gevangenis, waarvan meer dan zeven jaar in isolatie. Hij heeft al vele hongerstakingen achter de rug.

Op 14 september 2007 ging hij weer voor onbepaalde duur in hongerstaking tegen zijn opsluitingomstandigheden. Bij de

vorige hongerstakingen werd zijn gezondheid onherstelbaar beschadigd.

De gevangenisautoriteiten censureren systematisch de post van zijn vriendin, die ook gevangen zit.

[Gepubliceerd op www.klinamen.org op 14/09]

VRIJHEID VOOR JUAN DE STAAT IS DE TERRORIST !

OP VRIJDAG 6 JULI viel het vonnis in het proces tegen Juan. De rechtbank van Trento veroordeelde hem niet voor de aanklacht 'subversieve vereniging met terroristische doeleinden', maar gaf hem één jaar gevangenis (de straf was één jaar en zes maanden, maar werd gereduceerd door de keuze voor de rito abbreviato (1)) voor 'schade met verzwarende omstandigheid met als einddoel terrorisme'.

Juan zit opgesloten sinds december 2006. Hij werd beschuldigd van brandstichting tegen verschillende vrachtwagens van Trenitalia, de spoorwegmaatschappij die medeplichtig is aan deportaties van 'illegalen'. De poging van de ROS [onderzoeksafdeling van de carabinieri] en de onderzoeksrechter Storari om een zoveelste 'subversieve vereniging' te monteren vertrekkende van een specifiek feit is mislukt. Toch bleef er een erg precieze term plakken – 'terrorisme'. Bovenop het feit dat dit een lokaal precedent schept en Juan verhindert onder indulto [2] te vallen, vernedert dit magische woord de intelligentie en vervalst het de realiteit. In Trento zoals elders. Wij uiten onze solidariteit met Juan en staan erop te herhalen – zoals we heel de week al in de straat doen – dat de terrorist de Staat is en niet diegenen die strijden om de deportaties te stoppen en, meer algemeen, een sociale orde die gebaseerd is op uitbuiting en oorlog te ondermijnen.

Op de dag van het proces trokken een vijftigtal kameraden in een spontane betoging door de straten van Trento. Ze zijn tot aan de gevangenis gegaan, waar hun solidaire kreten het gewoonlijke hartige antwoord van de gevangenen kregen. Twee dagen daarvoor waren een vijftiental kameraden binnengegaan in de lokale zetel van het Rode Kruis om openlijk haar betrokkenheid bij het beheer van de CPT [asielcentra] aan te klagen en faxen te versturen naar de andere zetels van eht Rode Kruis en de kranten. De tekst vind je onderaan (3). Solidariteit met de kameraden van Turijn die voor de rechtbank moeten verschijnen omdat ze de zetel van het Rode Kruis bezet hebben.

Anarchisten van Trento en Rovereto
10 juli 2007

(1) De rito abbreviato is een procesvorm die hoofdzakelijk geschreven verloopt (zonder getuigen of debatten). Door daarvoor te kiezen, wordt de straf van de veroordeelde automatisch met een derde gereduceerd in ruil voor de tijd die het gerecht daarmee wint.

(2) Het indulto is een maatregel die vorig jaar door de regering Prodi ingevoerd werd en die drie jaren opschorting toekent aan alle veroordeelden vanaf de datum van de feiten (niet voor mafieuze, terroristische of subversieve delicten).

(3) De tekst vind je in Cette Semaine, augustus 2007, nummer 93.

[Vertaald uit Cette Semaine, augustus 2007, nummer 93]

JUAN WERD OP 21 DECEMBER 2006 in Girona (Spanje) aangehouden op basis van een internationaal aanhoudingsbevel dat uitgevaardigd werd door Italië voor 'subversieve vereniging met terroristische doeleinden'. Juan was na een gevangenisstraf van 9 maanden voor weerspanningheid tijdens een identiteitscontrole onder huisarrest geplaatst. Begin december wordt hij door openbare aanklager Storari beschuldigd het enige gekende lid te zijn van een 'subversieve vereniging' in Rovereto die verantwoordelijk is voor de verschillende brandaanvallen van de laatste jaren in deze stad. Hij wordt specifiek beschuldigd van brandstichting tegen 2 busjes van Trenitalia (spoorwegmaatschappij medeplichtig aan deportaties van immigranten) op 26 februari 2005.

In Spanje zat hij opgesloten in Soto del Real (Madrid). Hij werd uitgeleverd aan Italië en opgesloten in de gevangenis van Teramo.

Op 6 juli werd hij veroordeeld tot 1 jaar gevangenis. Twee maanden later kwam hij vrij...

HUISZOEKINGEN IN BOLOGNA

Op 31 mei 2007 gaf de onderzoeksrechter Paolo Giovagnoli het bevel voor 12 huiszoeken bij kameraden in Bologna en in hun lokaal, de *Fuoriluogo*. Het onderzoek gaat over 'apologie van een aanslag met terroristische doeleinden' en 'subversieve vereniging'. Als voorwensel gebruikt het gerecht de verdeling van een pamflet op 21 maart 2007 aan de faculteit economie van de universiteit, 'Wet 30 (wet Biagi): de arbeidersklasse gaat naar de hel'. Marco Biagi, de bedenker van deze wet die het werk nog meer flexibiliseert, werd in maart 2002 geëxecuteerd door de Nieuwe Rode Brigades in Bologna.

Uiteraard kreeg dit onderzoek in de (nationale en lokale) media heel wat bijklank. Desondanks hebben de kameraden in Bologna hun initiatieven in de straat vermenigvuldigd.

Op 25 juni oordeelde de rechtbank dat de huiszoeken niet gefundeerd waren en dat het in beslag genomen materiaal dus moet worden teruggegeven. De onderzoeksrechter diende beroep in. Op 3 juli worden twee microfoons ontdekt in het valse plafond van de gang die naar de *Fuoriluogo* leidt. De druk werd nog meer opgevoerd doordat een kamerad van Bologna samen met een kameraad van Lecce, kort nadien beschuldigd werden van brandstichting tegen twee bankautomaten in 2004.

Op 12 mei 2007 voert de Italiaanse politie 16 huiszoekingen in heel Italië uit. Vijf anarchisten uit Lecce worden gearresteerd terwijl nog dertien anderen aangeklaagd worden. De politie doopt deze repressie tot 'Operatie Nottetempo'. Alle kameraden worden beschuldigd van 'subversieve vereniging'. Drie kameraden hebben bijna 2 jaar in voor-arrest gezeten. Momenteel zit geen van hen in de gevangenis.

De aanklacht van subversieve vereniging steunde op enkele specifieke feiten in verband met de strijd tegen het nabijgelegen gesloten asielcentrum Regina Pacis: graffiti, brandstichting tegen het portaal van de kathedraal, molotov tegen het huis van de directeur van het kamp, brandstichting tegen bankautomaten van de Banca Intesa die de rekeningen van het kamp beheerde, verf tegen een Benettonfiliaal en sabotage van benzinepompen van een Esso-station.

Op 28 juni 2007 lazen Marina, Salvatore en Christian elks een verklaring voor.

Op 12 juli viel de veroordeling. De advocaten van de kameraden dienden beroep in.

VONNIS TEGEN DE ANARCHISTEN VAN LECCE

OP DONDERDAG 12 JULI, om 23u30 viel het vonnis van het proces in eerste graad tegen de anarchisten van Lecce en omgeving. Allen werden vrijgesproken voor de beschuldiging van subversieve vereniging, maar vier kameraden werden veroordeeld voor criminele vereniging [associazione a delinquere, art. 416]. Salvatore kreeg 5 jaar, de zwaarste straf, omdat hij beschouwd werd als de promotor van deze vereniging. Saverio en Christian, beschouwd als leden, kregen 3 jaar terwijl Marina, ook beschouwd als lid, 1 jaar en 10 maanden kreeg. Deze kameraden werden, met verschillende graden van betrokkenheid, ook veroordeeld voor enkele specifieke delicten: beschadiging van pompen van een tankstation van Esso, bezetting van het [kraakpand] Capolinea, niet-toegelaten betogingen, geweld tegen een beëdigd agent, aanstichting tot misdaad [tot ontsnapping] wat de immigranten betreft die opgesloten zaten in het asielcentrum, een graffiti, laster, telefonische bedreigingen tegen de voormalige folterdirecteur van het voormalige asielcentrum van San Foca, Cesare Lodeserto, en tegen twee dokter die er werkten en valse medische certificaten maakten om het geweld dat deze priester en de carabinieri gebruikten tegen immigranten die geprobeerd hadden te ontsnappen, te maskeren. Tenslotte kende de rechtbank ook meerdere duizenden euro's schadevergoeding toe aan de dokters en Lodeserto omwille van de telefonische bedreigingen die ze zouden ontvangen hebben. De dokter Cazzato kreeg een schadevergoeding toegekend van 50 000 euro omwille van laster.

Voor enkele van deze delicten werden ook andere kameraden veroordeeld: Sandro tot 1 jaar gevangenis, Massimo tot 4 maanden en Laura tot 100 euro boete. De andere acht anarchistes werden volledig vrijgesproken. Alle delicten vallen onder het indulto (1). De vrijspraken betreffen de brandstichting tegen de poort van de kathedraal van Lecce en de sabotages van de bankautomaten van de Banca Intesa, die de fondsen van het asielcentrum toevertrouwd aan de religieuze stichting Regina Pacis beheerde.

De boodschap van dit vonnis is erg duidelijk: het gaat erom de strijd die de laatste jaren in Lecce gevoerd werd tegen het asielcentrum Regina Pacis zwaar te bestraffen. Het is een waarschuwing aan de anarchistes die, ondanks de gevangenis en de repressie, het hoofd niet laten hangen. Ze hebben het instrument van de criminele vereniging gevonden aangezien ze niet genoeg elementen hadden voor een subversieve vereniging. En daarmee willen ze een lesje leren aan diegenen die de gevoelige zenuwen van bepaalde potentaten in Lecce geraakt hebben.

De verdediging zal een beroep indienen. Het is mogelijk dat ook de openbare aanklager dat doet om alsnog te proberen een veroordeling voor subversieve vereniging te bekomen.

De beschuldigde anarchistes

[Vertaald uit Cette Semaine, n°93, zomer 2007]

(1) Algemene opschorting van 3 jaar die vorig jaar doorgevoerd werd door de regering Prodi, die geldt voor vele delicten van gemeen recht die begaan zijn voor de invoering ervan.

VERKLARING VOOR DE RECHTBANK IN LECCE

Marina

LATEN WE BEGINNEN MET DE FEITEN: de arrestatie van vijf kameraden hier Lecce, die bijna gelijktijdig werden uitgevoerd met arrestaties van andere kameraden over heel Italië, was de aanleiding voor een misleidende en vernederende campagne.

De beschuldiging van het vormen van een 'subversieve vereniging gericht op het ondermijnen van de democratische orde' bestaat enkel omdat het werd getheoretiseerd door de onderzoekers. Ook de media hebben daarin een fundamentele rol gespeeld. Door het voortdurend herhalen van beweringen zoals 'anarchistische cel', 'vereniging', 'gewelddadige actie' enzovoort, zal er wel iets in de hoofden van de mensen blijven hangen - wat de uitkomst van het proces ook moge zijn. Deze vreselijke woordenschat wordt vandaag nog steeds gebruikt. Vandaag gaat het zelfs zover dat ze het nieuws volledig uitvinden.

Met razernij en hysterie hebben ze geprobeerd de anarchistinnen het zwijgen op te leggen en hen voor te stellen als monsters zoals dat met alle rebellen gebeurt. Daarom werden sommigen van ons gedurende bijna twee jaar opgesloten, terwijl de wals van bezwaren die de aanklager voortdurend aanvoert van hun vrijheid een soort van loterij maakt. De regels? Een louter spel van interpretaties: dat het om individuen gaat, maakt voor diegenen die greep hebben op de zaak maar weinig uit.

Ja inderdaad, individuen en bovendien bewust van wie ze zijn en wat ze willen. Ondanks alles hebben de anarchistinnen hun hoofd niet gebogen en hebben ze steeds hun waardigheid en hun ideeën verdedigd. Vandaar hun gevaarlijkheid, want in een tijdperk waarin ongehoorzaamheid uitgewist moet worden, gaat dit proces, zoals vele andere, veel verder dan intenties aanvallen. Het is een proces tegen onze overtuiging, onze verlangens, onze manier van zijn, zelf te denken en daarnaar te handelen.

Anarchistinnen houden van vrijheid en zijn tegen elke vorm van gevangenis, maar ze zeggen dit niet alleen. Ze uitten het, tonen het aan en voeren het uit met hun beste wapen: solidariteit. En het is ook daarom dat ze als gevaarlijk worden beschouwd. In een samenleving waarin ze proberen individuen onophoudelijk te isoleren en terreur in ieders hoofd in te prenten, is echte solidariteit (die je verbonden doet voelen met mensen die je niet kent of die raakt wat je deelt) kan alleen maar als gevaarlijk beschouwd worden. Zelfs als protesten duidelijk sociaal zijn

en voortkomen uit het bewustzijn van de mensen, worden die bestempeld als terroristisch. Vandaag volstaat het op een muur schrijven om als terrorist beschouwd te worden. Voor de verschillende onderzoekers is solidariteit verdacht, net zoals liefde en vriendschap dat zijn. Een duidelijk bewijs daarvan werd hier door deze rechtbank gegeven. Verschillende getuigen van de openbare aanklager spraken over relaties, bijeenkomsten, genegenheid en banden. Daarmee bevestigen ze dat het geen specifieke misdrijven zijn die vervolgd worden, maar een idee en de individuen die het genegen zijn. Het kan beargumenteerd worden dat de democratische Staat iedereen toelaat zijn mening te uiten met respect voor persoonlijke rechten en waarborgen. Wel, mijn voorlopige hechtenis en plaatsing onder huisarrest werd gerechtvaardigd door het feit dat ik in 2004 emails verstuurd heb waarin ik communiceerde over de arrestatie van mijn partner.

Ik denk dat deze ellendige manoeuvres, die gericht zijn op vernedering en angst aanjagen en die ervoor zorgen dat wij ons leven, toekomst en verleden, nog maar eens de ongegrondheid aantonen van deze stelling en onmogelijkheid om die alsnog te doen standhouden.

Een ander element dat ik nog schadelijker vind voor mijn eigenheid is de poging me op te sluiten in een strakke, gesloten organisatie. Het zegt veel over het onvermogen van de ondervrager om de horizontale manier van leven te begrijpen die geen hiërarchie kent en gebaseerd is op wederzijds respect. Zij zien leiders bazuinen en ondergeschikte individuen bij mensen die, zoals ons, van dergelijke concepten walgen. Meer nog, zoals vaak vermeld staat in het dossier van de aanklager: als je tot het vrouwelijke geslacht behoort, kan je alleen maar de verloofde of partner zijn van meest bekende vent, of in het slechtste geval zijn manipulator naargelang de noden van het moment. Dat mannen en vrouwen een horizontale relatie zonder hiërarchie hebben, lijkt hen onmogelijk.

Het is ook gepast om enkele woorden te wijden aan wat hier formeel terecht-

staat, namelijk het al dan niet bestaan van een terroristische vereniging. Als we de klassieke definitie van terrorisme in overweging nemen, 'het gebruik van blind geweld gericht op het veroveren, vestigen en verdedigen van politieke macht', snappen we wie de terroristen zijn en waar ze zitten. Dwang, autoriteit, macht en geweld zijn hun instrumenten en hun wapens die ze richten tegen ontwapende bevolkingen. Ze verklaren en voeren oorlogen die miljoenen mensen doden die daarenboven met leugens als nuttig en noodzakelijk voorgesteld worden. Ze dringen bouwervaren op die de natuur en het leven van haar bewoners verwoesten. Ze ontnemen hen vitale levensbronnen. Al deze overwegingen houden verband met een fundamentele reden waarom dit proces plaatsvindt: de criminalisering van de strijd tegen detentiecentra voor immigranten [CPT]. Links die ze ingevoerd heeft in Italië en de bedoeling heeft ze te behouden, noemt ze vandaag zelfs kampen. Sinds lange tijd proberen vele individuen hun ware aard te onthullen en bevestigen dat (zelfs wanneer de media en de onderzoekers ze nog steeds welkomscentra noemen) CPT's opsluitingsstructuren voor vreemdelingen zijn wiens enige fout is dat ze niet over gangbare documenten beschikken. Dat deze vreemdelingen bijna altijd weggevlucht zijn van oorlogen, ellende, rampen of simpelweg op zoek zijn naar betere levensomstandigheden. Dat zij deze zoektocht dikwijls met hun leven betalen. Aan de ene kant is er de poging om alle illegale immigranten als criminelen af te schilderen en om de ware aard van de plaatsen waar ze opgesloten zitten te verbergen (waarvan het CPT in San Foca een uitmuntend voorbeeld was). Aan de andere kant is er de poging om diegenen deze realiteit onverdraaglijk vinden ten allen prijze het zwijgen op te leggen. Om daar beter in te slagen, noemen ze hen terroristen zoals dat gebeurde in Lecce door kundig de media te gebruiken. Daarmee probeerden ze de publieke opinie af te schrikken en een leegte rondom hen te scheppen. Dit bleek niet voldoende te zijn,

dus raakte de repressie ook iedereen die zijn/haar solidariteit betuigde met de aangeklaagden om een finale slag toe te brengen opdat men niet meer over anarchistinnen in Lecce zou praten.

Met een magisch toverstokje werden twee publieke plaatsen, waar initiatieven, concerten, discussies, volkskeukens en filmprojecties werden gehouden, boeken werden verspreid en een bibliotheek tot ieders beschikking lagen, omgedoopt tot uitvalsbases. Relaties tussen individuen werden voorgesteld als een georganiseerde groep met een leider. Elke actie die plaatsvond in Lecce en omgeving werd toegeschreven aan deze individuen. Ze trokken zinnen, citaten en meningen volledig uit hun context. Dat samen met een oppervlakkige en valse interpretatie diende om het duister programma van deze individuen te monteren. Deze methode werd evengoed bevestigd in deze rechtszaal, waar de aanklager systematisch alles achterwege liet dat in het voordeel kon zijn van de aangeklaagden. Dit groteske beeld werd vervolmaakt door de niet aflatende aandacht die de mannen in uniform gegeven hebben aan boeken, blaadjes, kranten, pamfletten, posters en ander informatiemateriaal dat reeds jaren voorhanden was. Ik denk dat het daarom is dat ze van anarchistinnen trachten kwijt te raken door hen enkele jaren gevangenisstraf 'aan te bieden' alsof er geen vuiltje aan de lucht is: omdat anarchistinnen teveel denken en schrijven.

Tot besluit wil ik zeggen dat ik beseft dat de repressie die ons geraakt heeft ook dagelijks ondergaan wordt door de rebellen en uitgesloten van deze welgestelde samenleving aan de rand van de afgrond. Ook de levensomstandigheden die ze ons gedurende deze maanden van vrijheidsberoving oplegden (isolatie, beroving van naasten, morbide en obsessieve controle van en inbreuk op ons persoonlijk leven) worden ervaren door miljoenen gevangenen in Italië en over de hele wereld en vreemdelingen opgesloten in de CPT's en andere moderne kampen. Terwijl een vervalgemeende waanzin schreeuwt om veiligheid, verbergen ze de wijdverspreide onzekerheid die alsmaar meer mensen aantast. En het is net omdat ik mij een vreemdeling onder vreemdelingen voel dat ik Vasile Costantin in herinnering wens te brengen. Deze Roemeen bleef op 10 augustus 2004 volledig verlamd achter tijdens een ontsnapingspoging uit het detentiecentrum in San Foca. Zijn verhaal, zoals dat van vele anderen, toont het echte geweld aan waarmee we geconfronteerd worden, een geweld dat dag na dag miljoenen individuen onteigent van hun eigen leven. Het beheer van deze ontbering die gepropagandeerd wordt als liefdadigheid maar die zo vals is dat zelfs de magistraten het zagen, werd dikwijls als een loutere noodzakelijke uitvoering van de wet gerechtvaardigd door degenen die de leiding hebben (in het bijzonder van San Foca). De vele ontsnapingen en opstanden die hebben plaatsgevonden in de CPT's, waaronder Regina Pacis, tonen beter dan alles de realiteit van zulke plaatsen aan en wat de wet was en nog steeds is: het product van racisme, uitbuiting en repressie. Per slot van rekening waren zelfs de nazikampen legaal, net zoals de Italiaanse rassenwetten, maar ze waren zeker niet te rechtvaardigen.

Met deze verklaring zend ik de benaming van 'terrorist' terug naar de afzender.

Marina Ferrari

VERKLARING VOOR DE RECHTBANK Salvatore

"Er zijn situaties wanneer elke gedreven mens moet schrijven. Wanneer de tribune leeg is en het volk is vertrappeld, wanneer een samenleving van slaven een winkelhouder als koning heeft, wanneer al diegenen die denken veroordeeld zijn is het noodzakelijk dat die laatsten, verbannen van het heden, stilstaan bij de toekomst".

Ernest Coeurderoy, "Dagen van verbanning"

EERST EN VOORAL wil ik verduidelijken dat deze verklaring niet de intentie heeft een rechtvaardiging te zijn, want ik zie daar geen reden toe. Elke verklaring in een rechtszaal is nutteloos omdat mijn woorden amper begrepen kunnen worden op zulke plaats. Niet dat ik denk dat jullie dom zijn, maar omdat we behoren tot tegenovergestelde 'zijden' – jullie vertegenwoordigen de gevestigde macht en ik vertegenwoordig haar vijand. Onze wegen van begrip en interpretatie van de realiteit zijn absoluut verschillend van en vreemd voor elkaar. Dit proces is hoe dan ook overduidelijk uitsluitend politiek, en daarom sociaal, waardoor ik in beklaagdenkledij gedost ben. Ik kan het niet helpen uit te drukken wat ik denk. Maar laat het duidelijk zijn dat mijn gedachten bedoeld zijn voor diegenen buiten deze rechtszaal, de omvangrijke massa van uitgebuitenen en uitgesloten van uitmaak en waartoe ik me altijd heb gericht met de middelen en methoden die ik me doorheen de tijd eigen heb gemaakt.

Dat gezegd zijnde, wil ik eerst en vooral het etiket van 'terrorist' terugsturen naar afzender. Dit etiket werd sinds het begin van dit verhaal en voorheen ook al gebruikt om mij te beschrijven. Zoals gewoonlijk dient het woord terrorist om een conforme publieke opinie te maken, 'bestaande uit idioten', zoals Stendhal terecht stelde, en zo het terrein van de vervolging en de repressie voor te bereiden; een concept dat ik later zal ontwikkelen. Zoals ik reeds vele keren gedaan heb, herhaal ik dat terrorisme altijd al het favoriete wapen is geweest van Staten, of het nu oude keizerrijken waren, meer recent nazi-fascistische of socialistische dictaturen of geavanceerde democratieën. Ook al proberen de machthebbers, en dus de manipulators van de Geschiedenis en Cultuur, de betekenis ervan te veranderen, betekent het woord 'terrorisme' nog steeds 'gebruik van blind geweld met als doel het overerven, vestigen en verdedigen van politieke macht'. Anarchisten daarentegen, ook al hebben ze door de geschiedenis heen besloten geweld te gebruiken, hebben ze dat nooit blind gebruikt. Het is absoluut belachelijk te denken dat anarchistinnen de macht willen veroveren, anarchistinnen willen de macht net vernietigen. En voor de rest zijn de bommen op pleinen en treinen [allusie op de fascistische aanvallen met de steun van de Italiaanse staat in de jaren 70 en 80], de uitroeiing van volledige bevolkingen en de 'export van democratie' [allusie op de oorlog in Irak waar Italiaanse troepen aan deelnemen] zeker geen anarchistische praktijken.

Wat het adjectief 'subversief' betreft, ik geef openhartig toe subversief te zijn. Hoe kunnen we een individu dat elke vorm van macht veracht en vecht voor een totaal 'andere' maatschappij, voor de vrijheid van alle levende wezens zonder uitzondering inderdaad anders noemen? In een wereld en sociale relaties die gebaseerd zijn op uitbuiting, besteling, uitsluiting en de systematische vernedering van de ander, van de zwaksten, is het duidelijk dat het over uiterst subversieve praktijken en ideeën gaat. Daarentegen is het uitgesloten dat ik tot een 'subversieve vereniging' behoor. Een vereniging die werkelijk weinig zou zijn, wat mijn anarchistisch zijn net verhindert, dat ik met kracht opeis en wat hier beoordeeld wordt.

Als anarchist heb ik twee fundamentele principes waar ik nooit afstand van kan nemen: het individu en anti-autoritarisme. Omdat

dewe voor mij fundamentele waarden zijn, zou ik mezelf nooit kunnen organiseren op een verticale manier – ik ben omschreven als ‘leider’ en ‘chef’ en bekleedde volgens de aanklager een ‘leiderspositie’, termen waar ik grondig van walg. Nog minder zou ik mezelf op een rigide manier kunnen organiseren, omdat in dat geval de organisatie mij zou domineren en ik tot een louter instrument en een aanhangsel zou verworden. Mijn individualiteit, een uniek individu naast andere unieke individuen zijn, zou achter zo’n organisatie verdwijnen. Ik ga daarentegen relaties aan naargelang de noodzaak van het moment, de liefde, vriendschap en affiniteit die me met hen verbindt. Ik kan in relatie op een ogenblik en meteen daarna totaal niet akkoord gaan met een andere kwestie. Maar deze relatie is altijd horizontaal, informeel en nooit hiërarchisch, volgens het principe van het anti-autoritarisme. Binnen deze vrije en tijdelijke relatie ben ik vrij autonoom te bewegen, als anarchistisch individu, alleen of met wie dan ook die met mij in relatie wil treden. Daarentegen, binnen een georganiseerde structuur bewegen individuen enkel binnenin de ‘vereniging’, juist zoals in politieke partijen. Als ik zo zou handelen zou ik een religie volgen, terwijl ik als anarchist tegen partijen en religies ben, wat hun inhoud ook mag zijn. In die zin zou ik ook tegen anarchisme zelf zijn als dat een dogma en dus een religie zou worden.

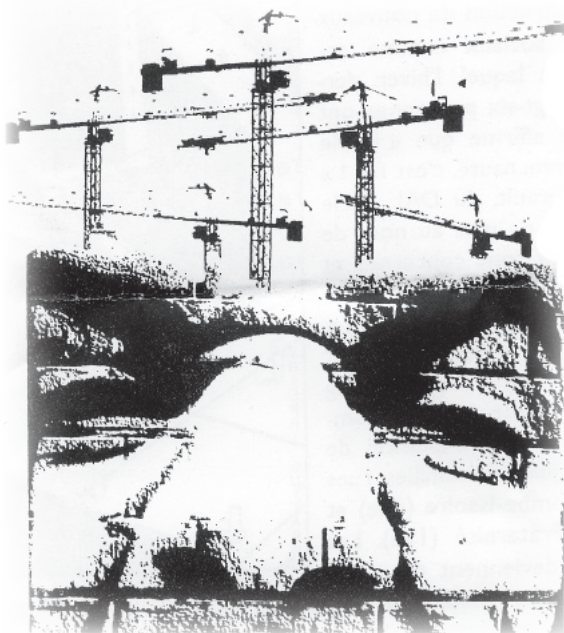
Een andere beschuldiging die me ten laste wordt gelegd en die ik wil verduidelijken omdat ze me doet walgen, is dat ik aan ‘bekeringsijver’ zou doen. Dat heb ik nooit gedaan; deze praktijk behoort eerder toe, bijvoorbeeld, aan het leger dat de scholen rondgaat met als bedoeling kinderen te overtuigen zich te laten inlijven, aan priesters en missionarissen over de hele wereld. Ik ben steeds vreemd geweest aan deze ‘missionarislogica’. Ik denk niet dat sociale verandering een historische missie is die ik moet uitvoeren noch dat het een onvermijdelijke gebeurtenis is die voortvloeit uit een deterministische droom. Het is eerder een open mogelijkheid die zich wel of niet zal realiseren, die wel of niet juist en geldig kan zijn. En geen enkele anarchistische ‘partij’ zal de wereld radicaal kunnen veranderen. Als ze zich realiseert, dan zal dat de vrucht zijn van de uitgebuitenen die zichzelf organiseren, in aanwezigheid van anarchist. Als ik mijn leven en denken zou beleven als een historische missie zou dat opnieuw mijn wil voorbij gaan en haar omvormen tot een instrument van iets dat mij niet toebehoort, het zou dus het volledige tegengestelde zijn van individualiteit. Ik zou verdwijnen achter de historische missie, achter de ideologie. Daarentegen heb ik nooit beweert dat ik de waarheid in pacht heb in tegenstelling tot de onwetende massa die er niets van begrepen heeft en dat ik zou moeten ‘beker’ en ‘indoctrineren’. Zo zou ik mezelf in een voorhoedeplaats plaatsen dat anarchist historisch gezien weigeren; ik heb nooit beweert nog geprobeerd de voorhoede van wat dan ook te zijn. Wat ik daarentegen doe en wat men hier wilt beoordelen aan de hand

van artikels in onze kranten, posters, bijeenkomsten, verdeling van boeken, betogingen, vergaderingen en alle initiatieven waaraan ik heb deelgenomen, noemt propaganda. Een instrument om mijn gedachten en ideeën uit te drukken. Let wel, ik zei Ideeën, niet louter domme meningen die enkel de lege schelp van ideeën zijn, ontnomen van elk subversief potentieel. Neen. Ideeën zijn iets meer, ze zijn gevaarlijk, vooral in tijden van sociale verdooving zoals nu. Daarom maken ze bang.

Dat is dus de echte vraag: wat staat er nu precies terecht in deze rechtzaak? Zeker geen ‘misdaden’, waarvoor ze ‘bewijsmateriaal’ moesten construeren om het grootste deel van hen te rechtvaardigen en woorden, zinnen en concepten interpreterden hoe het hen uitkwam en de rest achterwege liet. Nee, daar gaat het niet over. Het idee staat hier terecht, het anarchistische gedachtegoed en haar praktijk. Niemand kan nog geloven in het oude fabel van de ‘Rechtstaat’ - des te meer omdat zoals Hobbes terecht stelde: *“waar rechten gelijk zijn, wint de kracht”*.

Het is duidelijk dat rechtbanken klassenbelangen verdedigen; de klasse van de ingesloten tegen de grote meerderheid van uitgesloten, die altijd groter wordt. Het volstaat om de sociale herkomst van gevangenen in de zeer democratische Italiaanse gevangnissen te bekijken om de bevestiging van mijn beweringen te vinden. Het is dus ontoelaatbaar dat individuen die strijden voor vrijheid, de vernietiging van alle macht en een waardig leven voor iedereen, vrij rondlopen. De voortdurende en permanente aanval tegen wat omschreven kan worden als de ‘anarchistische beweging’ is geen toeval. Deze aanval is de laatste tien jaar steeds meer opgedreven. Dit alles is ook mogelijk gemaakt door de politiek van noodtoestand die de Staat sinds lang aangenomen heeft en waarop ze nu haar eigen overleven baseert. Het is normaal geworden om een fictieve vijand te creëren waartegen onderdanen hun angst kunnen richten zodat ze een gemeenschappelijk front kunnen opbouwen tegen het ‘gevaar’ van het moment. En zodat ze hun ogen niet opendoen en de echte verantwoordelijken voor hun ellende ontmaskeren. De ene dag wordt de noodtoestand omwille van de mafia uitgeroepen, de volgende dag omdat het milieu in gevaar is, de dag daarop omwille van het gevaar van immigratie. Volgens die logica is er vandaag een externe vijand gemaakt (vreemdelingen in het algemeen en Arabieren in het bijzonder) en een interne vijand (al diegenen die tegen de huidige stand van zaken ingaan, en anarchist in het bijzonder).

Ze hebben tientallen rechtszaken voor subversieve vereniging tegen anarchist uitgeprobeerd, waarvan de meeste op niets uitdraiden. Wat ze hier willen bekomen is dus niet alleen

mij en andere kameraden achter de tralies te krijgen, wat maar een pover resultaat zou zijn. Ze willen ten allen prijze tot een veroordeling komen die als eenvoudig vonnis van Cassatie bruikbaar zal blijken in de komende strafzaken om voor enkele jaren van anarchist verlost te zijn. Het vonnis zal een waarschuwing voor alle anderen zijn. De knappe koppen van de Staat hebben zeker gedacht dat Lecce de juiste plaats zou zijn voor zo’n precedent: een klein provincienest aan de rand van het Rijk, waar volgens hen minder tamtam zou zijn en waar geen specifieke precedents zijn. Het meest opvallende is dat ze om tot een veroordeling te komen, om dit precedent te scheppen, ze de instrumenten die elders gefaald hebben, wederom gebruiken worden, d.w.z. de gebruikelijke oude grap die de papiermolen van onderzoekers en openbare aanklagers vult als zouden anarchist handelen door zich op een dubbel niveau te organiseren – publiek en clandestien. Dat alles is gebaseerd op de foute en opzettelijk vertekende interpretatie van teksten die uit verschillende boeken van een kameraad gehaald zijn. Het toont alleen maar de afwikkeling van een eenduidige repressieve draad op nationaal niveau aan, die op lokaal niveau toepast wordt om die beter te beheren. Nog enkele stappen in deze richting en, wie weet, zal iedereen die bepaalde boeken in huis heeft, gecriminaliseerd worden! Waren het niet net de boeken die in beslag werden genomen tijdens de opeenvolging van huiszoeken toen we gearresteerd werden...? Het is een teken van de tijden waarin we leven dat herinnert aan de jacht op ‘gevaarlijke boeken’ van de Inquisitie tot het nazisme. Het is even tekenend dat enkele dagen geleden in Bologna huiszoeken plaatsvonden en een onderzoek naar subversieve vereniging geopend werd met als aanleiding de verdeling van een brochure die geschreven is door enkele kameraden waarin de beruchte ‘Wet-Biagi’ bekritiseerd wordt. Bovendien is het opmerkelijk dat sommige teksten beschouwd worden als bron van bepaalde theorieën en strategieën, ondanks het feit dat

jullie eigenste rechtbanken al geoordeeld hebben over de valsheid van zo'n constructies.

In tegenstelling tot wat de aanklager tracht te doen geloven, ben ik als individu niet gevaarlijk omdat ik spreek en handel op een clandestiene manier, maar omwille van net het tegenovergestelde: omdat ik het zo niet hoeft te doen. Ik denk een vrij mens te zijn die coherent is met zichzelf (dat probeer ik tenminste) dus zeg ik openlijk wat ik denk en doe ik wat ik zeg: theorie wordt praktijk en praktijk wordt theorie. Ik versta dat dit de gevestigde macht verontrust en haar niet bevalt. Het bevalt bijvoorbeeld burgemeester Poli (de rechtse burgemeester van Lecce) niet dat in haar 'polis', het is te zeggen een stad geregeerd door een bende uitbuiters waaronder slaven gebukt gaan, altijd iemand is die de 'agora' wil terugnemen, als vrije straten, plaatsen voor discussie en verspreiding van het zo beangstigende Idee. Aangezien ze mij verschillende keren gecontroleerd hebben, me tegengehouden hebben of geprobeerd hebben me op straat te arresteren, weten de onderzoekers maar al te goed (in tegenstelling tot wat ze beweren) dat ik de geslotenheid niet verdraag van wat zij 'onze uitvalsbasis' noemen – onze lokalen dus. Het zou een zware tactische fout zijn me daar op te sluiten, wetende dat de uitgesloten aan wie ik me richt, zeker geen regelmatige bezoekers van zo'n plaatsen zijn.

Mijn anarchistisch gedachtegoed en praktijk zijn des te gevaarlijker en vervelend wanneer ze zich richten tegen het geweld en het terrorisme van zeer zeer invloedrijke personen dat zich in de nieuwe kampen van de Staat, de zogenaamde CPT's alleen nog maar vermenigvuldigd heeft. Mijn radicaal verzet tegen deze plaatsen is de aanleiding waarvoor ik opgesloten werd en waarvoor ik terechtsta.

Ik eis met kracht mijn strijdparcours op tegen de detentiecentra voor immigranten en in het bijzonder tegen het kamp dat beheerd werd door Regina Pacis. Het was een schandelijke plaats die gelukkig gesloten werd maar wiens kadaver een afschuwelijke stank verspreidt en wiens muren nog steeds bezwangerd zijn met het bloed en woede van duizenden individuen die daar opgesloten zaten en wiens leven verkracht werd. Volgens mij zouden zo'n plaatsen niet alleen gesloten moeten worden, maar die vernietigd, met de grond gelijk gemaakt moeten worden, zodat er doorheen de tijd zelfs geen herinnering meer overblijft aan hun enorme schandelijkheid. Heel wat anders dan de 'dag van de herdenking' waar de laatste jaren zoveel om te doen was. Als we niet in een omgekeerde wereld leefden, zouden ze waarschijnlijk de 'dag van vergetelheid' ingesteld hebben, de totale vernietiging van elk kamp in al haar facetten. En moge het duidelijk zijn dat ik het woord 'kamp' niet retorisch gebruik omdat het gangbaar werd onder de politieke vertegenwoordigers van links, ik gebruik het omdat het een strikte definitie is. Zoals het in de oude koloniale en nazifascistische kampen gebruikelijk was, hadden de mensen die daar opgesloten werden geen enkel misdrijf begaan. Ze waren gewoon ongewensten die overgeleverd waren aan de politie en in essentie aan de bazen van dienst. Naast hun opsluitingsfunctie dienen de CPT's ook als een soort selectie instrument voor buitenlandse werkrachten, die onderworpen worden aan chantage. Het belang van de uitbuiting van dit soort werkrachten voor een kapitalistische economie valt niet te onderschatten.

De laatste vraag die ik wil opwerpen betreft het bijzondere moment waarop mijn kameraden en ik werden gearresteerd, waarmee ze de cirkel van een schijnbaar goed georchestreerd theorema [wiskundig dogma] sloten. Het was duidelijk de bedoeling om de aandacht af te leiden van de arrestatie van Cesare Lodeserto, de directeur van Regina Pacis, en de vele gerechtelijke procedures waarin hij betrokken was (en nog steeds is), samen met heel personeel, die hem waardig omringden om dit kamp te beheren: bewakers, dokters en flikken. Deze gebeurtenissen brachten de ware aard van het CPT naar boven. Ze vergrooten de barst in de muur die ik al jaren had proberen te openen. Die barst gaf iedereen de mogelijkheid om te zien wat er gebeurde. Daarom moest de blik afgewend worden, en wat beter dan de aandacht af te leiden naar de ergste vijanden van de Staat. Niets verassend, het gaat gewoon over de tussenkomst van een arm van de Staat die de ander te hulp schiet op het moment dat die in een lastig parket zit. Er is een populaire uitdrukking die heel het concept samenvat: *"de ene hand wast de andere en beide wassen het gezicht"*.

Tijdens mijn opsluiting kon ik in eerste persoon de wanhopige razernij ervaren die de Staat tegen woorden koestert, waarvan ze een genadeloze vijand is en waartegen ze een totale oorlog voert. Dit bleek duidelijk uit het jarenlange af luisteren van al mijn gesprekken [microfoons in huizen en auto's] en de berg papier die bij mij in beslag werd genomen. Het is haat tegen en controle over het woord in alle betekenissen: geschreven, gesproken en dus, fundamenteel, de gedachten. Het is een poging om Descartes' bewering *"ik denk, dus ik ben"* te 'vermoorden' omdat individuen moeten stoppen met *zijn* in een sociaal systeem waar *'het hebben'* belangrijker is dan *'het zijn'*. En nee, het is geen kwestie van hulpwerkwoorden.

Ik ben me bewust geworden van de hardnekkige censuur van mijn brieven en boeken - de officiële censuur en de minder officiële, die tot op de dag van vandaag voortduurt... De grond van de zaak schuilt in die ene zin die een inspecteur van de gevangenispolitie steeds weer bleef herhalen toen ik erop stond mijn boeken te krijgen die twee maanden door censuur waren achtergehouden: *"je leest teveel!"*

Volgens mij zegt deze zin heel veel en vat de reden van mijn opsluiting en proces samen: *'je leest teveel!'*. Als dit waar is spijt me dat, maar ik kan jullie niet geruststellen, ik blijf denken, lezen, schrijven, spreken en daardoor strijden. Het maakt niet uit of ik me de volgende jaren aan de ene of de andere kant van de tralies van deze open gevangenis die maatschappij genoemd wordt zal bevinden. Ik ben ervan overtuigd dat er in de rechtbank geen recht wordt gesproken, maar wraak wordt genomen.

Tenzij jullie akkoord gaan met Dostoevski, die schreef: *"Wanneer ze criminelen werden, vonden ze het recht uit en legden zichzelf een reeks codes op om haar te vrijwaren; en om de codes te vrijwaren, vonden ze de guillotine uit"*. Op een bepaalde manier is onschuld echt het ergste dat je kan overkomen.

Ik heb jullie niets meer te zeggen.

Salvatore Signore

VERKLARING VOOR DE RECHTBANK IN LECCE

Cristian

ER ZIJN TWEE FUNDAMENTELE REDENEN waarom ik als beklaagde sta voor deze rechtszaal, de enige rol die ik tegen mijn wil in kan spelen in deze rechtszaal.

Eerst en vooral ben ik een revolutionair en anarchist. En als je beschouwt hoeveel kameraden er nog steeds gegijzeld worden in de Italiaanse gevangenissen, lijkt me dat op zichzelf voldoende reden. Wat kunnen diegenen die willen breken met deze verdorpe moorddadige organisatie gebaseerd op ellende en uitbuiting, verwachten van de heersende klasse, die niet van plan zijn hun macht op te geven en waarvan deze rechtbank niet meer is dan een uitdrukkingvorm om haar belangen te verdedigen?

De tweede reden hangt nauw met de eerste en is eerder een direct en logisch gevolg van, aangezien het om strijden gaat die ik, als anarchist en revolutionair in deze maatschappij, de voorbije jaren gevoerd heb.

Na geprobeerd te hebben het sociale terrein voor te bereiden tijdens een tamelijk lange periode van voorafgaande criminalisering (door de gebruikelijke journalisten van pers en TV) kwam de gevangenzetting zonder verrassing. Eerst in de strikte zin van het woord in een cel van 8m² die door drie mensen gedurende twintig uur per dag gedeeld werd en daarna onder huisarrest, waar je de tralies voor deuren en ramen niet ziet, maar even reël zijn. Huisarrest, dat in sommige aspecten minder hard is, dient het project van totale isolatie uitgevoerd door de Staat zelfs beter: je hebt geen contact met andere gevangenen en de enige communicatiemogelijkheid is door post, die zoals de aanklager zeker weet (die er de directe verantwoordelijke voor is), totaal onbetrouwbaar is.

Een jaar en tien maanden zijn zo voorbijgegaan sinds 12 mei 2005, waarin mijn kameraden en ik isolatie, overplaatsingen, voortdurende intimidatie, vernedering en alle soorten mishandelingen hebben moeten verduren. Maar we werden altijd gerust gesteld en ondersteund door de affectie en praktische solidariteit van zo vele andere uitbuitenen zoals onszelf. Het was zeker niet gemakkelijk, zoals het nooit geweest is voor alle mannen en vrouwen die over de hele wereld doorheen de tijd opgesloten hebben gezeten. Maar ik heb er geen belang te klagen of mezelf voor te stellen als een eenvoudig dissident die door een verkeerde inschatting of wat dan ook in een sensationele juridische montage is beland en die nu verwacht dat recht gesproken wordt.

Niets is meer vreemd aan mijn manier van denken en leven. Veroordeling of vrijspraak, echte rechtvaardigheid zal je nooit in een rechtszaal vinden.

Het is waar dat het in ons geval gaat over een montage die op een zekere manier brutaal en belachelijk is. Maar enkel omdat de openbare aanklager geen enkel bewijs in handen heeft en teruggrijpt naar de oude en steeds handige gewoonte om zelf bewijzen uit te vinden en zo de realiteit te vervormen. Gesprekken ontdoen van echtheid door achter de deur te gaan afluisteren om daarna de context uit te wissen: zo wilt hij ons voordoen als een subversieve vereniging die bestraft wordt door artikel 270bis. Als je een professionele leugenaar bent, is het mogelijk dat je na een tijdje niet meer beseft wat de grenzen zijn om niet te grof te worden. Ik denk dat het zo is dat deze aanklager in een poging om te verzoenen wat onverzoenbaar is, die grenzen heeft overschreden door een hiërarchische structuur met leiders, bazen en volgers te zien en door de banden

tussen individuen die anarchist zijn en dus walgen van alle autoriteit in regeltjes te gieten.

Maar, los van deze smerige streken, heeft de macht in mijn geval gelijk: ze heeft een individu gezien dat de Staat weigert, dat geen zier geeft om haar wetten en dat brandend verlangt naar de ondermijning van deze geketende realiteit. Een individu dat komaf wil maken met alle autoriteit om de omstandigheden voor een vrij en waardig leven voor eenieder te scheppen. Dat is het gevaarlijke idee dat de macht, hoewel ze het tegendeel volhoudt, niet kan tolereren, in weerwil van het uitgemolken gezwets over vrijheid en rechten waarop de ideologie van het regime gebaseerd is.

Eigenlijk is er geen vrijheid in rechten. Rechten zijn niet anders dan toegevingen die je als vazal bekomt en die kunnen ingetrokken of afgeschaft worden. Het zijn toegevingen die de macht van de machthebbers versterken en die de Staat uitsluitend op basis van wat ze nodig heeft om te overleven, toekent of intrekt. Het zal bijvoorbeeld dan ook niemand verbazen dat artikel 270bis waarvan we beschuldigd worden, komt van het oude artikel 270, dat tijdens de fascistische dictatuur met de Rocco code aangewend werd om tegenstanders te onderdrukken. Zonder boe of ba nam de Republiek die er zich op beroept ontsproten te zijn uit het Verzet het artikel over. Met andere woorden, het meest efficiënte wettelijke wapen om tegenstand te breken tijdens de dictatuur wordt ook vandaag nog gebruikt. Bovendien werd het met de tijd verfijnd en aangepast aan de veranderde historische omstandigheden. Het overleefde decennia en regeringen van alle kleuren, als een teken van continuïteit tussen twee machten die in essentie niet zo hard van elkaar verschillen. De toepassing van dit artikel dat een voorlopige hechtenis van zes maanden voorziet en elke zes maanden herbevestigd kan worden gedurende twee jaar, liet de Staat toe ons een enorme straf te laten uitzitten nog vooraleer er een vonnis is. Daarmee werd het principe van 'veronderstelde onschuld', waardoor elke brave democratische onderdaan zich waarschijnlijk beschermd voelt, luidruchtig verloochend.

Veel van de specifieke aanklachten tegen ons gaan over de strijd voor de sluiting van alle detentiecentra voor immigranten en het beruchte Regina Pacis in San Foca in het bijzonder dat tot in maart twee jaar geleden met winst gerund werd door de gelijknamige Stichting van de Curie van Lecce. CPT's en deportaties zijn ook zoiets dat het verleden koppelt aan het heden, een verleden dat niet voorbijgaat. De fascistische en nazi concentratiekampen waren, vooraleer ze centra van systematische uitroeiing werden, plaatsen waar mensen op eenvoudige politie-maatregel opgesloten werden en zonder dat ze een misdrijf hadden begaan. Dit is exact wat in elk CPT gebeurt. Dat is waarom ze altijd al kampen genoemd worden. In deze moderne kampen worden immigranten opgesloten. Immigranten die er in geslaagd zijn Italië te bereiken maar niet over geldige documenten beschikken - nadat ze eendeloze, afschuwelijke reizen achter de rug hebben waarmee ze hun leven riskeerden. De bodem van de Middellandse Zee is een kerkhof zonder kruisen of namen. Het Staatsracisme heeft het voor elkaar gekregen deze immigranten, schuldig arm en vreemdelingen op de vlucht te zijn, wanhopig op zoek naar een beter leven, op te sluiten op basis van wat voor een Italiaan een louter administratief misdrijf is. Ze worden daar zolang gehouden als nodig is om hen te identificeren - theoretisch maximum zestig dagen. Daarna worden ze met collaboratie van bedrijven

zoals Alitalia en Trenitalia gedeporteerd naar hun land van afkomst of, en dat is het enige wat telt, gewoon ergens buiten fort Europa. In het andere geval krijgen ze een deportatiebevel dat hen dwingt binnen een paar dagen het land te verlaten. Diegenen die niet gehoorzamen worden opgesloten. Aangezien ze geen andere keus hebben tegenover de ellende, honger, en oorlog waar ze van gevlucht zijn, worden ze gedwongen in de schaduw te leven, voortdurend opgejaagd door de politie, te ontsnappen aan razzia's, op te boksen tegen vooroordelen en de vijandigheid die opgeklopt wordt door de mediapropaganda die illegalen afschildert als criminelen en mogelijke 'terroristen'. Om te overleven moeten ze nog hatelijkere arbeidsomstandigheden aanvaarden omdat ze nog meer onderworpen worden aan chantage door de dreiging van deportatie. Ze leven voortdurend met de angst gepakt, in CPT's gestoken en teruggestuurd te worden van wat hun reis van hoop was. De toestand van 'clandestiniteit' beantwoordt aan een nauwgezet uitbuitingsproject. Aan de ene kant vragen de bazen de Staat om legale werkkrachten die dan naargelang dit criterium quota instelt. Aan de andere kant beschikken de bazen over een enorme reserve van ongewensten die ze als arbeidskrachten tot in de dood kunnen uitgebuit worden omdat ze toch over geen enkel 'recht' beschikken. Tegelijkertijd aarzelen de bazen niet om illegalen te gebruiken als dreiging om mogelijke eisen van de eerste groep af te remmen... ze herinneren hen er gewoon aan dat een verblijfsvergunning verbonden is aan een arbeidscontract.

Alles in deze wereld is onderworpen aan de regels van de economie. Het is een zo voor de handliggende waarheid dat de Macht het zelfs niet probeert te verbergen; integendeel tracht ze ons wijs te maken dat het een onvermijdelijke realiteit is waaruit iedereen voordeel zal halen.

Om daarentegen de realiteit te vervalsen, lijkt het erg handig om de dingen te benoemen met woorden die niet een betekenis hebben die zo ver mogelijk van de realiteit verwijderd is. Zo werd de uitdrukking 'humanitaire oorlog' geboren, worden kampen voor immigranten 'welkomstcentra' en de gevangenen 'gasten' genoemd, zoals Cesare Lodeserto een 'weldoener-cipier', ex-directeur van Regina Pacis, deed in deze rechtszaak (op de plaats waar we nu staan!). Volgens de verhalen van vele gevangenen was het detentiecentrum van San Foca voortdurend het toneel van geweld, afranselingen en mishandelingen van alle slag, vooral als represailles na opstanden en ontsnappingspogingen. Maar zelfs als zo'n gruwel zich nooit had voorgedaan, zou mijn strijd voor de sluiting van dit kamp dezelfde zijn

geweest omdat het echte probleem niet de manier is hoe een CPT wordt beheerd, maar het bestaan zelf van een plaats waar mensen worden opgesloten. Sinds enige tijd worden deze plaatsen kampen genoemd, zelfs door links dat met haar stemmen bijgedragen heeft tot het creëren ervan en door een deel van de maatschappij, zonder dat er ook maar enige praktische consequentie uit voortvloeit. De nieuwe bestuurders, die in hun verkiezingsprogramma uit pure politieke berekening zich uitspraken voor een vrijwillige, vage 'overstijging' van de CPT's, hebben hun kaarten opnieuw geschud: deze 'overstijging' is niets anders dan een rationalisering. De CPT's zouden in aantal verminderd worden, nog meer beveiligd worden en 'alleen' dienen als gevangenis voor de 'onherleidbaren', diegenen die niet bereid zijn mee te werken met de politie om geïdentificeerd en vrijwillig gedeporteerd te worden. Niets meer dan een bedrog van de arme luizen die voor hen gestemd hebben. De waarheid is, zoals de politieke klasse toegeeft, dat de CPT's nodig zijn voor de huidige immigratiepolitiek. De Staat kan niet zonder hen zelfs als ze de totale ontraffeling vertegenwoordigen van de democratische leugen door aan te tonen hoe uitsluiting aan de basis ligt van democratie. Wat mij betreft maakt dit geen enkel verschil uit, wat ik altijd geweten: de CPT's zullen niet verdwijnen tenzij en wanneer we sociale gezien de kracht hebben om dit af te dwingen. Daarom zet ik vandaag zoals gisteren, mijn gevecht tegen kampen en deportaties verder, door de verantwoordelijken van diegenen (beheerders en collaborateurs) die het materiele bestaan en het functioneren ervan mogelijk maken. Ik handel daarnaar zonder het verband tussen CPT, permanente oorlog en militarisering van de maatschappij.

De onophoudelijke propaganda van het regime-van-altijd gebruikt de angsts om consensus te produceren. De voortdurende creatie van een bedreiging, met telkens een gepaste klemtoon, rechtvaardigt een alsmaar meer verstikkende controle over alle aspecten van het leven en staat een macht toe zich met alsmaar meer vrijheidsdodende wetten uit te rusten. De vijand is overal, hij wordt 'terrorist' genoemd en kan naar gelang de omstandigheden zowel een immigrant als een revolutionair zijn. De realiteit op zijn kop: diegenen die zonder schroom volledige bevolkingsgroepen uitmoorden om energiebronnen te veroveren, beschuldigen diegenen die strijden voor vrijheid van terrorisme. Maar als terrorisme, volgens zijn historische definitie, het gebruik is van blind geweld gericht op het veroveren en het in stand houden van macht, dan is het des te duidelijker dat DE STAAT DE TERRORIST IS!

Cristian Paladini

DE KETENEN VAN DE MENSHEID ZIJN GEMAAKT MET PAPIEREN VAN MINISTERS

WIE VAN DE VRIJHEID houdt kan niet verdragen dat uitsluiting voor sommigen dagelijkse kost is, dat de lucht die je inademt rot is door de misbruiken waarop deze maatschappij van privileges gebaseerd is. Hij kan niet aanvaarden dat je sterft van werk of ontbering in een wereld waar de grondstoffen geplunderd worden door de hebberigheid van enkelen ten nadele van allen.

WIE VAN DE VRIJHEID houdt kan het dagelijkse bedrog niet verzwijgen dat de oorlog en de verwoesting van hele gebieden rechtvaardigt. Hij kan niet niet handelen, aangezien hij evenzeer van dichtbij geraakt wordt door de onteigening en de brutaliteit van het bestaande.

DE ASIELCENTRA VOOR IMMIGRANTEN belichamen duidelijk deze aspecten: het zijn plaatsen waar waardigheid wordt afgenomen, waar arme immigranten die niet beschikken over het juiste blad papier worden opgesloten. De zogenaamde illegalen die door de mediatische en politieke propaganda afgeschilderd worden als publieke vijand nummer één waartegen we onze angsten moeten richten. In realiteit zijn het individuen die oorlog en ellende ontvluchten en op zoek zijn naar betere levensomstandigheden.

HET BERUCHTE KAMP VAN SAN FOCA dat beheert werd door de curie van Lecce met geweld en misbruik van alle geuren en kleuren, is daar één van. Ontsnappingsen, revoltes, stakingen en verzet hebben zich daar vermenigvuldigd en brachten haar echte karakter naar de oppervlakte.

VELEN HEBBEN ZICH TEGEN DIT KAMP VERZET. Ook anarchisten, en met kracht. Om de aandacht te verleggen naar iets anders dan wat er gebeurde in het centrum en dan de arrestatie van haar directeur, werden op 12 mei 2005 vijf anarchisten gearresteerd. Ze worden beschuldigd van subversieve vereniging en samen met tien andere kameraden afgeschilderd als terroristen. Daarenboven gaat de beschuldiging ook over sabotage van bankautomaten en tankstations van grote bedrijven die rechtstreeks betrokken zijn in het beheer van de kampen voor immigranten en de oorlog.

DE BESCHULDIGING gaat ook over hun manier van zijn, denken en handelen.

OP DONDERDAG 12 JULI zal de uitspraak van het proces in eerste graad vallen. De openbare aanklager eist straffen die gaan van 5 tot 9 jaar gevangenis. Sommige kameraden die nu buiten zijn, hebben al bijna 2 jaar in voorarrest gezeten.

OF ONZE KAMERADEN SCHULDIG OF ONSCHULDIG zijn interesseert ons niet, omdat we weten dat de echte terroristen diegenen in kostuum zijn die het leven van ieder van ons beheren. Langs onze kant zijn er solidariteit, verlangens en ideeën; langs hun kant zijn er alleen maar ketenen van uitbuiting.

WIJ HEBBEN AL LANG GELEDEN beslist aan welke kant we staan.

Geen enkel vonnis kan de smaak voor vrijheid indijken! Solidariteit met de anarchisten die voor de rechtbank moeten komen en alle rebellen die zich niet overgeven! Iedereen buiten!

Anarchisten

[Affiche die in de week voor het proces in de straten van Lecce geplakt werd]